

Západočeská univerzita v Plzni

Právnická fakulta

Katedra právních dějin

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Dějiny advokacie ve Vietnamu

Autor práce: Ho Thuy Quynh

Vedoucí práce: JUDr. et PhDr. Stanislav Balík

PLZEŇ 2020

Čestné prohlášení:

Prohlašuji, že jsem předkládanou diplomovou práci vypracovala samostatně, že všechny použité zdroje byly řádně uvedeny a že práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze dne 15.4.2020

Ho Thuy Quynh

Poděkování

Ráda bych poděkovala JUDr. et PhDr. Stanislavu Balíkovi, vedoucímu mé práce, za navrhování téma této diplomové práce, poskytnuté rady a doporučení.

Děkuji též Ericě Vodičkové za mnohaleté přátelství a podporu.

Poslední poděkování patří mé rodině, kteří při mně stáli po celou dobu mých studií na FPr ZČU.

Obsah

Úvod.....	1
1. Vietnam.....	2
1.1. Právní a politický systém ve Vietnamu.....	2
2. Právní základ.....	4
2.1. Pojem advokacie.....	4
2.2. Vymezení advokacie dle Zákona o advokacie.....	6
3. Historický vývoj advokacie.....	9
3.1 Počátky vzniku práva a právní profese.....	9
3.1.2. Období „Severní závislosti“.....	10
3.1.3 Budování práva samostatného státu.....	10
3.1.3.1. Soudní systém dynastie Lý.....	13
3.1.3.2. Dynastie Tran.....	14
3.1.3.3. Institut odvolání.....	14
3.1.3.4. Řečníci tzv. „ <i>thầy cung, thầy kiện</i> “.....	15
3.1.3.5. Dynastie pozdní Lê.....	16
3.1.4. Gia-Longův zákoník za dynastie Nguyen.....	19
3.2. Období francouzské kolonie.....	20
3.2.1. Aplikace francouzského práva.....	20
3.2.2. Soudní systém ve Vietnamu.....	21
3.2.3. Nařízení o organizaci soudnictví císaře Napoleona III. ze dne 1864.....	21
3.2.4. Nařízení ze dne 26. listopadu 1867 o obhajobě.....	22
3.2.5. Vznik advokátní profese ve Vietnamu.....	24
3.2.6. Regulace advokacie podle Nařízení ze dne 30.4.1911.....	24
3.2.7. Instrukce advokacie podle nařízení prezidenta Francouzské republiky ze dne 25. května 1930, ve znění nařízení prezidenta Francouzské republiky ze dne 24. července 1931.....	26
3.2.8. Význam reformy a posílení samosprávy nařízením z roku 1930.....	28

3.3. Rok 1945-1954.....	28
3.3.1. Důvod změny režimu a co změna přinesla.....	28
3.3.2. nařízení prezidenta republiky č. 46/SL ze dne 10. října 1945 o praxi advokátů a fungování advokátních kanceláří.....	30
3.3.3. vyhlášky č. 217/SL ze dne 22. listopadu 1946 o přidělení soudce do advokátní komory.....	31
3.3.4. zákon č. 25. ze dne 5. prosince 1952, o zřízení advokátní komory a regulace advokacie.....	32
3.3.5. vyhláška 41 ze dne 15. listopadu 1954 o advokacii.....	33
3.4. Rok 1954-1975.....	33
3.4.1. V letech 1954-1975 na severu.....	33
3.4.1.1. Severní Vietnam.....	34
3.4.2. Jižní Vietnam.....	34
3.4.2.1. nařízení č. 1/62 z 8. ledna 1962.....	35
3.4.2.2. Dekret č. 025/66 ze dne 7. července 1966 za prezidenta Nguyễn Văn Thiệu.....	37
3.5. Rok 1975-2001.....	38
3.5.1. Zákon č. 01/SL ze dne 16. března 1976.....	39
3.5.2. Ústava z roku 1980.....	39
3.5.3. Nařízení dne 18. prosince 1987 a vyhláška 15/HDBT ze dne 21. února 1989, o advokacii.....	40
3.5.4. Ústava z roku 1992.....	42
3.5.5. Nařízení o advokacie z roku 2001.....	42
3.6. Životopisy vybraných advokátů.....	43
3.6.1. Phan Văn Trường (1876-1933).....	44
3.6.2. Bùi Thị Cẩm (1912-?).....	46
3.6.3. Nguyễn An Ninh (1900-1943).....	47
3.6.4. Trần Văn Chương (1898 - 1986).....	49
3.6.5. Trịnh Đình Thảo (1901 - 1945).....	50
3.6.6. Phan Anh (1912 - 1970).....	52
3.6.7. Vũ Văn Hiến (1911-1963).....	54
3.6.8. Nguyễn Mạnh Tường (1909 - 1997).....	55
4. Současné právní předpisy týkající se advokacie.....	57

4.1. Zákon o advokacii z roku 2006.....	57
4.2. Novela Zákona o advokacii v roce 2012.....	60
4.3. Další právní předpisy týkající se advokacie.....	60
Závěr.....	62
Resumé.....	64
Zdroje.....	66
Seznam obrázků.....	68
Seznam příloh.....	72

ÚVOD

Tématem diplomové práce jsou Dějiny advokacie ve Vietnamu. Práce popisuje historický vývoj advokacie ve Vietnamu od počátku vzniku prvních zárodků advokacie až do dnešní doby. Práce vycházela převážně z dobových právních předpisů, kterými jsou zákony, vyhlášky, dekrety a vládní nařízení. Dalším důležitým zdrojem je odborná právnická literatura a odborné články z vietnamské a české právnické literatury. Práce je rozdělena do čtyř základních částí, jež se pro větší přehlednost dále dělí na dílčí kapitoly a podkapitoly. První kapitola bude zaměřena na politický a právní systém Vietnamu. Další kapitola rozebírá pojem advokacie, její úlohu v právním státě a její vymezení dle zákona o advokacii. Třetí kapitola popisuje historicko-právní vývoj advokacie do roku 2001. Poslední kapitola je věnovaná současné právní předpisy týkající se advokacie. Stěžejní právní předpisy týkající se advokacie v současné době je zákon o advokacie z roku 2006¹ a její novela v roce 2012.²

Hlavním cílem práce je popis a analýza historicko-právního vývoje advokacie na území dnešního Vietnamu od počátku vzniku advokacie do současnosti. V práci je kladen důraz zejména na právní úpravu advokacie a právní předpisy jí se týkající v rámci jednotlivých historických období - období severní závislosti (111 př. K-939 n.l.), budování práva samostatného státu (939- 1407), Vietnamu za dob dynastií, francouzské kolonie, vlasteneckého hnutí ve Vietnamu, vývoje v Indočíně (1945-1954), rozděleného Vietnamu (1954-1963), Vietnamské války (1964-1975), Vietnamské republiky (1954-1975), období 1975-2001 a období 2001 až do současnosti. Současně jsou zmíněny údaje o životní osudy významných advokátů .

¹ Zákon č. 65/2006/QH1, *Luật luật sư* ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

² zákona č. 20/2012/QH13, *Luật sửa đổi, bổ sung một số điều của Luật luật sư* ze dne 20.11.2012 (Zákon o advokacii)

1. Vietnam

1.1. Právní a politický systém ve Vietnamu

Právní systém se v jednotlivých zemích liší kvůli rozdílům v historii, sociálně-politickým a ekonomickým podmínkám. Jinými slovy, povaha právního systému země závisí na povaze jejího sociálního systému zavedeného zákonem. Vietnamské právní ideologie byly obecně ovlivněny různými právními ideologiemi a lze je rozdělit do čtyř hlavních období, kterými jsou feudální právní systém, francouzský kolonialistický právní systém, právní tradice Sovětského svazu a právní systém v období integrace a globalizace. Současný právní systém Vietnamu se od zavedení společenské, ekonomické a právní reformy pod zkratkou *Đổi mới* v roce 1986 výrazně změnil³.

Současný právní systém Vietnamu vychází z právní praxe bývalého Sovětského svazu. Sovětský právní systém je založen na systému občanského práva spolu s úpravami marxisticko-leninské ideologie a ideologie Ho Či Minha. Vietnam se ve válce a po sjednocení v roce 1975 velmi spoléhal na podporu Sovětského svazu, proto byla Ústava z roku 1980 navržena podle vzoru Ústavy Sovětského svazu.⁴ Právní systém je formován na principu socialistické legality „*pháp chế xã hội chủ nghĩa*” a demokratického centralismu „*tập trung dân chủ*”.⁵ Tyto zásady utvářejí povahu legislativy ve Vietnamu. Přestože je Národní shromáždění pověřeno zákonodárnou mocí, výkonné orgány hrají v legislativě důležitou roli. Právní ideologie, které jsou základem pro zřízení a fungování vietnamských právních institucí, se významně liší od právnických systémů právního státu. Podle demokratického ústředního principu dochází k rozdělení státní moci na zákonodárnou, výkonnou a soudní. Všechny tři státní moci se zapojují do legislativy a pojem práva se tedy vztahuje na různé typy právních předpisů vydaných příslušnými orgány v písemné formě.⁶

³ DAO Tri Uc. *Doing Legal Research in Asian Countries: Vietnam Basic Information for legal Research: A case study of Vietnam*, 2013 str. 204

⁴ *Constitutionalism in Southeast Asian*, Konrad-Adenauer-Stiftung, 2008 str. 337

⁵ článek 13 Vietnamské Ústavy z roku 2013

⁶ článek 8 odst. 2 Vietnamské Ústavy z roku 2013

Komunistická strana navíc hrála vedoucí roli ve všech aspektech, a proto je právní systém stále pod vlivem politické strany. Zákon proto nemůže být v rozporu s Ústavou a politickou stranou. Je to jedna z podmínek právní platnosti ve Vietnamu, která se také liší od ostatních zemí.⁷

Vietnamská socialistická republika je v současnosti svobodným, suverénním a jednotným státem, jehož veškerá moc patří lidu. Obyvatelé Vietnamské socialistické republiky dohlíží na chod a zároveň legitimizují vládu Komunistické strany. Celková moc je rozdělena, aby nedocházelo k její koncentraci. Prostřednictvím přímé demokracie či zastupitelské demokracie vykonávají lidé státní moc prostřednictvím Národního shromáždění, lidových rad a jiných státních orgánů.⁸ Ve Vietnamské socialistické republice se státní moc člení na zákonodárnou, výkonnou a soudní. Zákonodárnou moc tvoří jednokomorové shromáždění. Výkonnou moc tvoří vláda a prezident a soudní moc je reprezentována nezávislými soudy. Nejvyšším soudním orgánem Vietnamské socialistické republiky je Nejvyšší lidový soud. Soudci a porotci Nejvyššího lidového soudu rozhodují nezávisle a řídí se pouze zákony.⁹

Zákon o právních předpisech z roku 2008 definuje pojem právně normativních předpisů takto „*Právní předpisy jsou dokumenty vydané nebo společně vydané státními agenturami v souladu s autoritou, náležitým formátem, sledem kroků a postupů předepsanými tímto zákonem nebo Zákonem o vyhlášení právní předpisů Lidových rad a Lidových výborů, které zahrnují společná pravidla chování, která mají povinnou účinnost a jejichž provádění je vládou garantováno za účelem regulace společenských vztahů*“.¹⁰

Ústava je základním zákonem státu s nejvyšším právním účinkem, proto všechny právní dokumenty musí být v souladu s Ústavou.¹¹ Ústavní právo zaručuje vyšší ochrany a respektování základních lidských práv. Právo na obhajobu obviněného a právo na ochranu oprávněných zájmů zúčastněných stran je zaručeno

⁷ článek 4 odst. 1 Vietnamské Ústavy z roku 2013

⁸ článek 9 Vietnamské Ústavy z roku 2013

⁹ článek 3 Vietnamské Ústavy z roku 2013

¹⁰ §1 zákon č. 17/2008/QH12, *Luật ban hành văn bản quy phạm pháp luật ze dne 3.6.2008 (Zákon o právních předpisech)*

¹¹ článek 8 odst. 1, *Vietnamská Ústava z roku 2013*

v Ústavě.¹² Výkon advokacie můžeme řadit mezi instituce, které slouží k ochraně těchto práv.

2. Právní základ

2.1. Pojem advokacie

Pokud chceme sledovat vývoj advokacie ve Vietnamu musíme si nejdříve vyjasnit pojem „advokacie“. Ačkoliv se může zdát jednoduché odpovědět, co je vlastně advokacie, tak jednoznačné vymezení tohoto pojmu není snadné. Každý můžeme pohlížet a hledět na advokacii jinak z různých úhlů, proto ucelenou definici, aby odpovídala představám celé společnosti bychom těžko dohledali. Jinak budou advokacii vnímat advokáti ve výkonu advokacie, jinak orgány činné v soudním řízení, soudci a samotní klienti. I když si budeme advokacie představovat odlišně, tak zákonné ustanovení advokacie by mělo být jednotné.¹³

Advokacie jako taková označuje konkrétní typ právníckého povolání spadající pod oblast samostatných činností ve Vietnamu i ve světě. Ve světě máme mnoho různých pojetí ohledně advokacie a právnícké profese. Rozdíly v pojetí advokacie můžeme dělit podle třech různých tendencí pramenících z zvykového práva, systému písemného práva a precedentů.¹⁴ Pramenem práva ve Vietnamu je systém písemného práva, proto veškeré advokátní činnosti musí být v souladu jak s Ústavou, tak i s právními předpisy Vietnamské socialistické republiky.

Advokátská profese patří mezi jednu z dalších právníckých profesí ve společnosti, která je spojena se státem. Advokacie je považována za nezávislou profesí, která by měla být účinným nástrojem ochrany spravedlnosti ve společnosti. Podle vietnamského slovníku je advokát „*osoba odpovědná za ochranu obžalovaného ze zákona.*“¹⁵

Je obecně známo, že advokát musí být především práva znalý. Ve srovnání s jinými profesemi ve společnosti, zejména s komerčním obchodem, není právnícká profese kapitálovou činností, ale tato profese pochází z právních znalostí a právní praxe. Pojem advokacie zahrnuje oblast pracovní činnosti, v níž advokát uplatňuje

¹² Článek 30, článek 31 odstavec 4, *Vietnamská Ústava z roku 2013*

¹³ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tìm hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017 str. 101

¹⁴ VŨƠNG, Thị Liễu. *Luật sư và nghề luật sư*. Hà Nội: Nhà xuất bản tư pháp, 2017, str. 9

¹⁵ Nguyen Nhu Y, *Dai tu dien tieng Viet*, Nxb. Van hoa- Thong tin, H. 1998, str. 1059

své právnické znalosti nabyté z praxe a ze kterých nabízí klientům právnickou pomoc nebo právnické služby, a která by měla sloužit potřebám společnosti.¹⁶

V širším slova smyslu můžeme chápat advokacii jako výkon práce, ze které advokát získává zdroje pro svou obživu. Služby či činnosti nabízené klientům mohou zahrnovat poradenství, sepisování listin navrhování a organizování jednání, zastoupení klienta nebo hájení zájmu klienta před soudem v průběhu soudního řízení nebo mimo soudní řízení či jeho zastupování před orgánem veřejné moci. Advokáti za právní službu nebo právní pomoc dostávají odměnu od klientů. V některých případech mohou advokáti poskytovat klientům služby bezplatně nebo za sníženou odměnu za právní služby.¹⁷

Ve vietnamském slovníku je pojem advokát synonymem dalších pojmů jako je právník, obhájce, ochránce práv a zájmů obviněného, osoba strany sporu, osoba se souvisejícími právy a povinnostmi, zplnomocnění zástupci, a další.¹⁸ V poslední době se hojně používá označení soukromý právník "*luật sư tư*".¹⁹ Kromě advokátů mezi další typické právnické profese ve Vietnamu patří soudci, státní zástupci, notáři a soudní exekutoři. Skutečností je, že soudcům, státním zástupcům a právníkům bylo na začátku poskytováno pouze právní vzdělání. Bakalář práva je proto nejdůležitějším kritériem pro osobu, která se chce stát soudcem, státním zástupcem nebo advokátem. Odborná příprava dovedností se stala významnou podmínkou pro jmenování advokáta nebo státního zástupce v roce 1998. Osoba, která se chce stát soudcem, státním zástupcem nebo advokátem, musí tedy studovat na Vietnamské právní akademii.²⁰

Kromě toho je zřízena Vysoká škola soudního odborného vzdělávání pod vedením Nejvyššího soudu, která poskytuje rekvalifikační a intenzivní výcvikové kurzy současným soudcům. Obdobně jsou státní zástupci v současné době školeni odborným školením na Prokurátorské vysoké škole v rámci nejvyšší prokuratury.²¹

¹⁶ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tìm hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str. 101

¹⁷ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tìm hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str. 13

¹⁸ Nguyen Nhu Y, *Dai tu dien tieng Viet*, Nxb. Van hoa- Thong tin, H. 1998, str. 1059

¹⁹ Nguyễn Văn Tuấn, *Giáo trình luật sư và nghề luật sư*, Nxb. Tư pháp, Hà Nội, 2012, str. 29

²⁰ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tìm hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str. 13

²¹ Tamtéž.

2.2. Vymezení advokacie dle zákona o advokacii²²

Pojem advokacie je taxativně definován v platné a účinné legislativě Vietnamské socialistické republiky. Zákon o advokacii, který byl přijat v roce 2006²³ definuje výkon advokacie a stanovuje pracovní podmínky advokátů ve Vietnamu. Tento zákon byl novelizován v roce 2012.²⁴ Podle ustanovení §2 zákona o advokacii z roku 2006 „*Advokáti jsou ti, kteří poskytují právní služby na žádost fyzických osob, agentur a organizací (dále jen klienti)*”.²⁵ Dle výše uvedeného ustanovení musí advokáti splňovat náležité podmínky stanovené zákonem.

Zprve musí být ti, kteří plně splňují kritéria pro advokátní povolání stanovené v §10 zákona z roku 2006. „*Vietnamští advokáti jsou loajální k vlasti, dodržují Ústavu a zákony. Advokát musí mít dobré mravní vlastnosti, bakalářský titul v oboru práva, být vyškolen a vykonávat advokátní praxi.*”²⁶ Tato norma je však jen minimálním požadavkem na to, aby se mohl stát advokátem. A neznamena to, že pouze při splnění těchto podmínek se může kandidát stát advokátem.

Paragraf 3 definuje společenské funkce advokátů „*Odborné činnosti advokátů přispívají k ochraně spravedlnosti, občanských svobod a demokracie, legitimních práv a zájmů jednotlivců, agentur, organizací, hospodářského a sociálního rozvoje a vybudování státu. Vietnamský právní stát je socialistická, demokratická, spravedlivá a civilizovaná společnost*“.²⁷ Osoba, která se chce stát advokátem, musí kromě splnění požadavků výše uvedených kritérií splňovat také požadavky profesní etiky a prokázat loajalitu k vlasti a Ústavě Vietnamské socialistické republiky, striktně dodržovat Ústavu a zákony.

Za druhé, advokáti musí mít osvědčení o absolvování advokátní zkoušky a musí být zapsáni do advokátní komory podle svého výběru. Činnost advokátů řídí advokátní komora, která vydává také osvědčení o právní praxi. Členství v komoře je jedna z podmínek k činnosti. Advokacie jako taková musí být podřízena profesní samosprávě, kterou zastává v tomto případě advokátní komora. Jedním z důvodů, proč se musí právník zapsat do advokátní je nutnost ověřit jeho odbornost

²² Zákona č. 65/2006/QH1, Luật luật sư ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

²³ zákon č. 65/2006/QH1, Luật luật sư ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

²⁴ zákona č. 20/2012/QH13, Luật sửa đổi, bổ sung một số điều của Luật luật sư ze dne 20.11.2012

²⁵ §2 zákona č. 65/2006/QH1, Luật luật sư ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

²⁶ §10 zákona č. 65/2006/QH1, Luật luật sư ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

²⁷ § 3 zákona č. 20/2012/QH13, Luật sửa đổi, bổ sung một số điều của Luật luật sư ze dne 20.11.2012 (Zákon o advokacii)

a nezávislost. Dalším důvodem pro zapsání do advokátní komory je ten , aby komora mohla regulovat počet advokátů tak, aby mohla zastupovat a chránit jejich práva a zájmy a současně poskytovala a podporovala vzdělávání v odborných dovednostech, profesní etice a chování. Kromě toho musí komora dohlížet na činnosti právníků a na to, aby právníci jednali v mezích zákona a striktně jej dodržovali. Veškerá porušení profesních činností advokátů musí být odhalena a včasně řešena advokátní komorou.²⁸

Zatřetí, advokát musí získat osvědčení o výkonu povolání poté, co vykonal advokátní praxi a absolvoval úspěšně advokátní zkoušky. To je požadavek, kterým musí projít právníci v kterékoliv jiné zemi. Profesionalita se jasně odráží v osvědčení advokáta o výkonu povolání. Osvědčení advokáta o výkonu povolání je zhodnocení jeho profesních kvalit . Proto je získání osvědčení o právnické praxi vždy spojeno s výsledky odborného vzdělávání a získáním odborné praxe advokáta.²⁹ Nezbytným a dostatečným předpokladem pro výkon advokacie je schválení advokátní komory, jako osoby osvědčující, že advokát je schopný právní praxe.

Začtvrté, právníci jsou ti, kteří poskytují právní služby na žádost jednotlivců nebo organizací (označených jako klienti). Vietnamský zákon o advokátech z roku 2006 definuje: „*Advokáti jsou osoby, které plně splňují kritéria a podmínky odborné praxe podle ustanovení tohoto zákona a poskytují právní služby na žádost jednotlivců, agentur nebo organizací (dále společně označovaných jako klienti)*“.³⁰

Advokátní profese je spojena s nezávislou rolí jednotlivce, jeho profesionální pověstí, provozním prostředím a počtem spokojených klientů. V tržním hospodářství je advokátní profese považována za zvláštní druh poskytování služeb, a to právních služeb. Činnosti advokátů při poskytování právních služeb se tudíž řídí zákonem o advokacii z roku 2006³¹ a novelou z roku 2012³² a zároveň podléhají obchodnímu zákoníku.

²⁸ §20 Zákona č. 20/2012/QH13, Luật sửa đổi, bổ sung một số điều của Luật luật sư ze dne 20.11.2012 (Zákon o advokacii)

²⁹ VŨƠNG, Thị Liễu. *Luật sư và nghề luật sư*. Hà Nội: Nhà xuất bản tư pháp, 2017, str. 10

³⁰ § 2 Zákona č. 20/2012/QH13, Luật sửa đổi, bổ sung một số điều của Luật luật sư ze dne 20.11.2012

³¹ Zákon č. 65/2006/QH1, Luật luật sư ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

³² zákona č. 20/2012/QH13, Luật sửa đổi, bổ sung một số điều của Luật luật sư ze dne 20.11.2012 (Zákon o advokacii)

Charakter poskytovaných právních služeb tvoří základ klasifikace právnické profese. Advokáti jsou rozděleni do dvou kategorií a to advokáti v oblasti soudních sporů a právníci v oblasti právního poradenství.³³

Advokáti nemají v profesních činnostech vymezenou odpovědnost. Není předepsaná jednotná forma provozu advokacie, proto ji mohou provozovat ve formě advokátní kanceláře či advokátní společnosti jako je např. společnost s ručením omezeným, partnerství a nebo akciová společnost.³⁴

Poskytování právních služeb advokáta je realizováno mnoha způsoby jako např. advokát zastupující klienty na základě plné moci, soukromý firemní právník (interní právník), právník zaměstnaný vládou prostřednictvím pracovních smluv, atd.³⁵

Poskytnout právní služby může i tým odborných úředníků v oblasti práva, který pracuje v oblasti právního poradenství ve vládě, na úřadech či dokonce na ministerstvech. Tito lidé, i přesto, že nesplňují kvalifikaci na pozici advokáta, mohou jako odborní úředníci konat některé činnosti spadající do kompetence advokátů.³⁶

Z pozice poskytovatele právních služeb vystupuje advokát jako zástupce jménem klienta v rozsahu plné moci klienta v dané oblasti práva. Jako právní poradce poskytuje advokát klientům odborný výklad, aby klient mohl pochopit daný problém a také upozorňuje klienta na jeho povinnosti při vstupu do určitých právních vztahů. Zároveň by měl klientovi objasnit otázky týkající se výkonu svých práv a povinností. Jako obhájci a zástupci klientů mají advokáti roli žalobce nebo obhájce pro účely ochrany svých legitimních práv a zájmů. Kromě toho advokáti jednají také jako vyjednaváči, kteří zprostředkovávají kontakt mezi zákazníky a partnery s cílem zajistit zákazníkům požadované výhody. Za každý konkrétní druh služby a případu jsou právníci placeni. Stanovení odměny advokátů je založeno na dohodě mezi oběma stranami, tedy mezi klienty a advokáty. Kromě toho je odměna stanovena na základě dobré pověsti advokáta na trhu a stupně dokončení služeb, které advokát poskytuje klientovi. Advokát, který přijímá a vyřizuje žádosti klienta,

³³ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tim hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str. 12

³⁴ Tamtéž.

³⁵ Tamtéž

³⁶ VŨƠNG, Thị Liễu. *Luật sư và nghề luật sư*. Hà Nội: Nhà xuất bản tư pháp, 2017, str. 12

musí vycházet ze schopnosti plnit své povinnosti a může je vykonávat pouze v rozsahu žádosti klienta. Je-li požadavek zákazníka protiprávní nebo není v moci advokáta, může advokát tuto právní službu odmítnout.³⁷

Jakmile klient požádá o právní služby, musí právník poskytovat právní služby v rozsahu smlouvy.³⁸

Advokáti jsou povinni splňovat všechna kritéria a podmínky stanovené v Zákoně o advokacii z roku 2006³⁹ a 2012.⁴⁰

3. Historický vývoj advokacie

3.1. Počátky vzniku právní profese

Právní profese ve Vietnamu prošla poměrně dlouhou historií. Ve srovnání s jinými tradičními profesemi jako lékaři, obchodníci, vojáci, zemědělci a další je však advokátní profese stále relativně mladá.

V historii vietnamského národa „byl prvním doloženým státním útvarem stát *Van Lang* (asi 2879 př. Kr. - 258 př. Kr.), kde se vytvořily zárodky správních funkcí a tím i právního systému. V čele státu byl král tzv. *hung*, jako nejvyšší orgán moci. Byl považován za nejvyššího představitele nejen státní moci, ale také náboženství“.⁴¹

„Král vládl prostřednictvím civilních úředníků (*lac hau*), vojenských velitelů (*lac tuong*) i nižších úředníků (*bo chinh*). Z nich se později rekrutovaly bohaté rody, základ šlechty. V místech, kde nebyla nebo nemohla být ústřední moc náležitě důsledná, se prosadila vláda místních vládců, takže tam potom ústřední správa nemohla budovat své podřízené orgány. Vojenští velitelé stáli v čele správních celků, jichž mělo být 15, podle území rodových kmenů. V rámci takových celků vykonávali vojenští velitelé veškeré exekutivní funkce. Přijímali rozkazy krále, předávali tyto rozkazy svým podřízeným a vydávali vlastní rozkazy, vybírali dávky, ale také trestali neuposlechnutí rozkazů“.⁴²

³⁷ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tim hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str. 111

³⁸ Tamtéž

³⁹ Zákona č. 65/2006/QH1, *Luật luật sư* ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

⁴⁰ Zákon č. 20/2012/QH13, *Luật sửa đổi, bổ sung một số điều của Luật luật sư* ze dne 20.11.2012

⁴¹ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str. 7

⁴² TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str. 7

3.1.2. Období „Severní závislosti“ (111 př.K-938 n.l.)

V období Deseti tisíců jar „Vạn Xuân“ (542-603 n.l.) bylo právo zvykové a obyčejové. Každý zločin musel být potrestán a zákon náležel výslovně králům a panovníkovi. Nebyla zavedena povolání žalobce a obhájce, právnícká profese se tedy dosud neobjevila. Ani za feudální orientální monarchie neměly Vietnam ani další sousední země v blízkém regionu jako je např. Čína, Japonsko, Korjo⁴³ právníky. Ti, kteří byli znalí zákona, byli označeni jako “rádci” a pouze radili za úplatu lidem, jak správně žalovat. Rádci, podle tehdejšího pojetí, byli ve společnosti negativně hodnoceni, protože společnost je vnímala jako ty, kteří nebyli připuštěni ke státní zkoušce⁴⁴ (“xui nguyên giục bị”) a proto se nemohli stát plnohodnotnými úředníky, jichž si společnost naopak velice cenila. Rádci byli písma znalí, ale vzdělávali se sami. Mnohdy radili lidem, ale často ve svůj prospěch, i přesto že byli za tyto rady placeni, a proto náleželi stejně jako kočovní zpěváci⁴ a lichváři k nejnižší společenské třídě „*bọn người xướng ca vô loại*”, což byl jeden z důvodů proč byli často diskriminováni oproti ostatním povoláním.⁴⁵

Při soudním jednání v této době nemohl obžalovaný být hájen v zastoupení. Obviněný z trestního stíhání musel sám sebe obhajovat a musel být zavřený v dřevěné konstrukci zvané „*Nọc*”⁴⁶ a „*Đóng gông*”⁴⁷. Tyto konstrukce držely jeho ruce a hlavu ve vzpřímené pozici po celou dobu vazby i při soudním jednání. Soudní jednání probíhala za přítomnosti veřejnosti a verdikt mohl být proveden s okamžitou platností.⁴⁸

3.1.3 Budování práva samostatného státu (939-1407)

Vietnam byl pod čínskou nadvládou více než tisíc let. V té době se také ve velké míře prosazoval vliv silné čínské kultury v náboženství a jazyce. Číňané,

⁴³ Korjo – Korejská královská dynastie, kterou založil císař Tchadžo, území dnešní Koreji.

Království Korjo později dalo jméno modernímu exonymu Korea)

⁴⁴ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str. 41

⁴⁵ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 26

⁴⁶Obrázek č.1

⁴⁷ Obrázek č.2

⁴⁸ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 10

mimo jiné, zavedli svůj vlastní systém státní správy a státní zkoušky ve Vietnamu. *“Čínsko-korejsko-vietnamský právní systém charakterizovaly doktrína jednoty přirozeného a pozitivního práva a smíšený charakter práva, sestávajícího z psaného práva, obyčejů a soudních precedentů. Nadále se uplatňovala dichotomie nařízení a trestů, jakož i marginalizace soukromého práva a ochrany subjektivních práv. Půdní vztahy podléhaly přidělovému systému státní půdy a státní správa byla vybudována na systému přísné hierarchie a státních zkoušek”.*⁴⁹

Říše Jižní Chan, jeden z jihočínských států období Pěti dynastií a deseti říší, podnikla vojenskou invazi do Annamu, nicméně invaze byla odražena a nájezdníci pobiti Ngo Quenovým vojskem Vietů. Vojevůdce Ngo Quyen se poté prohlásil za krále v Co Loa v okrese Dong Anh.⁵⁰ *„Vítězství vietnamských vojsk nad Číňany na řece Bach Dang v roce 938 znamenalo obnovení vietnamské nezávislosti a počátek budování samostatného státu, a tedy i samostatného právního řádu.”*⁵¹

Došlo tak k úpravě vlády i práva nezávislého národa a počátku éry feudálního státu Vietnamu, jmenovitě období *„Dvanácti knížectví”* (939-968), dynastie Đinh (968- 979), dynastie Lê (979- 1009), dynastie Lý (1009- 1225), Trần (1225- 1400), Hồ (1400-1407), Tây Sơn a Nguyễn.⁵² S rozvojem dynastií⁵³ se vytvořily ustálené právní obyčeje, objevily se první právní dokumenty s charakteristickými rysy a souběžně s tím se objevily profese *„thầy cung, thầy kiện”*, zvané “řečníci”, které jsou považované za první předchůdce advokátní profese.⁵⁴

Ze staré bibliografie a z Knihy dějin dynastie můžeme zjistit, že dynastie Lý byla první, která zavedla ve Vietnamu oficiální právní systém, jaký do té doby neexistoval. V letech 1077, Ly Nhan Tong, tehdejší král z dynastie Ly, organizoval státní zkoušku ze třech předmětů: z psaní veršů, z matematiky a trestního práva. Systém státních zkoušek byl do Vietnamu přenesený z práva čínského. Státní

⁴⁹ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str. 32

⁵⁰ HLA VATÁ, Lucie, Ján IČO, Petra KARLOVÁ, Karel KUČERA, Mária STRAŠÁKOVÁ a Šárka ŠIMEČKOVÁ. *Dějiny Vietnamu*. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2018. Dějiny států. ISBN 978-80-7422-496-6, str 39

⁵¹ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str. 32

⁵² Tamtéž str. 33

⁵³ viz. příloha č. 1

⁵⁴ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghệ luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 30

zkoušky se konaly pravidelně v kraji, v provincii a v hlavním městě. Byl to systém konkursního výběru uchazečů, který měl pomoci státu s výběrem státních úředníků. Přednostně měl tento systém zajišťovat výběr kvalifikovaných, vzdělaných a iniciativních jedinců, ale také měl omezovat vliv mocenských rodin a vlivných rodů.⁵⁵ *“Znalosti byly ověřovány formou ústní i písemnou. Důraz byl kladen na mechanické se naučení textů a pouček, spíše než na to, aby o doktríně úředníci přemýšleli. Při písemných zkouškách musel kandidát prokázat schopnost formulovat a stylizovat, například skládáním veršů. Kandidáti psali zkoušky v přísné klausuře, oddělení od od sebe, zkouška trvala několik dní a jejich izolace byla přísně střežena. Nad průběhem zkoušek dohlíželi zvláštní úředníci a jakékoliv porušení zkušebního řádu bylo přísně trestáno.”*⁵⁶

Přes veškerou snahu omezit vliv mocenských rodin a rodů k jejich vlivu pořád docházelo, a proto musel král Lê Thánh Tông z dynastie Lê zakotvit ustanovení o omezení vlivných rodů ve Zkušebním řádě *Huong* vydaném v dubnu roku 1462. Zkušební řád *Huong* uváděl, že všichni uchazeči v zemi, bez ohledu na to, zda se jedná o příslušníka armády nebo je z řad poddaných, mají možnost ucházet se o zvláštní pozici úředníka ve vládě. Tedy jim byla dána možnost se “přihlásit” o pozici kandidáta ke zkoušce. Před absolvováním zkoušky museli všichni uchazeči podepsat prohlášení, že se zavazují morálkou a etikou. Ti, kteří byli nečestní, neuctiví, lhostejní nebo nepodepsali prohlášení, nebyli připuštěni ke zkoušce. Uchazeč, který byl odmítnut ke zkoušce, tak ztratil veškerou způsobilost ucházet se o vyšší úřednické povolání.⁵⁷

*„Za dynastie Pozdní Ly byla roku 1070 založena k jejich výchově první vysoká škola „Škola synů vlasti“ (Quoc tu giam). Od XIII. vznikaly postupně další vzdělávací instituce jako Státní historická komora, Lékařská komora a právnícká komora, která se zabývala studiem práva a výchovou právníku”.*⁵⁸

„Celý systém státní správy kontroloval ve Vietnamu nezávislý kontrolní úřad zvaný cenzorát (Ngu su dai). Hlavním úkolem cenzorátu bylo zajišťovat, zda

⁵⁵ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str. 41

⁵⁶ Tamtéž.

⁵⁷ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 30

⁵⁸ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str. 42

všechny články státní správy plní řádně své funkce, zda nedochází k porušení povinností státními úředníky nebo zda státní úředníci dokonce nezneužívají své pravomoci. Součástí státní správy bylo i soudnictví, cenzorát kontrolní funkce vykonávali též soudci. V rámci cenzorátu tak pracovali speciálně vyškolení úředníci, kteří kontrolovali, jak státní orgány naplňují své soudní funkce, jaká jsou rozhodnutí vydávána a jak jsou vykonávány tresty”.⁵⁹

Povolání právníků v tomto období se však vyvíjelo pomalu, protože zákon tohoto období neměl předpisy o obhajobě, ale měl předpisy zakazující a omezující povolání rádců a soudní spory občanů.⁶⁰ Snaha byla podněcovat ostatní, aby nepodávali žaloby, ukončený spor po podání odvolání měl být odsouzen přísněji. Za vlády krále Ly Anh Tong, mohl sám jako nejvyšší vládce rozhodovat ve všech sporech. Ti, kteří byli v rozporu se zákonem mohli být potrestáni i 60 ranami bičem. Učenec Dao Duy Anh píše ve své knize Kultura a historie Vietnamu⁶¹, že za dynastie Ly byl zákon využit k tomu, aby zabránil co nejvíce soudním přím. V této době měla společnost soudní pře ráda, a proto na sebe často poddaní rádi navzájem žalovali, aby mohla veřejnost soudní jednání sledovat.

3.1.3.1. Soudní systém dynastie Lý

Za dynastie Lý soudní systém vycházel ze čínského systému, kde se uplatnilo spojení soudní moci s výkonnou mocí.⁶² Za dynastie Lý soud při svém rozhodnutí nevycházel z presumpce nevinu ale naopak vycházel z presumpce viny. „Hlavním cílem řízení před soudem tedy nebylo dokázat obžalovanému vinu, ta se předpokládala, nýbrž získat jeho doznání. Za doznání se považovalo výslovné a písemné prohlášení obžalovaného, že se cítí být vinen, které musel obžalovaný vlastnoručně podepsat. Pokud neuměl psát, nahrazoval se jeho podpis otiskem palce. Podle čínského práva měl soud dosáhnout doznání především pomocí dokazování, jestliže důkazní prostředky nepostačovaly, byly dovoleny i donucovací prostředky fyzickým násilím. Míra použití fyzického násilí při získání doznání byla

⁵⁹ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str. 45

⁶⁰ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 31

⁶¹ Viet Nam van hoa su cuong

⁶² TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str. str. 49

*zpravidla dána zákonem nebo soudními precedenty, ale ve vietnamské praxi často závisela na vůli soudního úředníka. Od bytí k mrskání až k mučení. Vietnamská praxe používala často kruté tělesné útrapy.*⁶³

3.1.3.2. Dynastie Tran

Během dynastie Tran převážně probíhaly boje s mongolskou armádou soustředilo na boj proti mongolské armádě. Během krátkého období míru bylo snahou rozvíjet právo v zemi.⁶⁴

*„Roku 1230 vydal panovník Tran Thai Tong (1226-1258) dvacetisvazkový zákoník Systém řízení státu (Quoc trieu thong che), který upravoval organizaci vlády a státní i místní správy.*⁶⁵

*„Dalším legislativním počinem dynastie Tran bylo v roce 1344 vydání nového trestního zákoníku Hinh Luat. Vycházel z koncepce zákoníku Hinh thu. Oba zákoníky se staly později obětí čínské agrese. Číňané je daly odvézt do Číny a spálit ve snaze vymístit vietnamskou právní kulturu a asimilovat ji s kulturou čínskou.*⁶⁶

*„Soudní reforma dynastie Tran provedla reorganizaci soudnictví. Zřídila soudní komory (Tran hinh vien nebo Tram ty vien) a úřad dvorského žalobce (Vien kiem phap). Jedině těmto orgánům příslušelo disponovat se soudním řízením, podávat žaloby a kontrolovat výkon trestů.*⁶⁷

3.1.3.3. Institut odvolání

„Vietnamské právo znalo také institut odvolání. Ten převzalo z čínského systému. Čínská zásada zněla, že k tomu, aby byl návrhovatel vyslechnut, musel na sebe nějakým způsobem upozornit. Konkrétně, za dynastie Chan bylo stanoveno, že odvolatel musel strávit tři dny a tři noci před vchodem do soudu nebo musel tlouci na zvláště k tomuto účelu zhotovený buben. Obdobně tomu bylo ve vietnamském právu.. Ve 13. století byla dokonce postavena u královského dvora zvláštní věž a do

⁶³ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str.49

⁶⁴ HLAVATÁ, Lucie, Ján IČO, Petra KARLOVÁ, Karel KUČERA, Mária STRAŠÁKOVÁ a Šárka ŠIMEČKOVÁ. *Dějiny Vietnamu*. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2018. Dějiny států. str. 69-74

⁶⁵ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str.42-43

⁶⁶ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str.43

⁶⁷ Tamtéž str. 50

ní zavěšen zvon. Ten, kdo chtěl podat stížnost nebo oznámení, musel tento zvon rozeznít. Jinou možností bylo vhodit žádost o odvolání do urny vedle vchodu od soudu.⁶⁸

3.1.4. Řečníci tzv. „*thầy cung, thầy kiện*”

Přítomnost řečníka „*thầy cung, thầy kiện*”, který je předchůdcem nynějších advokátů, byla zaznamenána ve 12 století ve slavné bajce *Trê cóc* od neznámého autora.⁶⁹ *Trê cóc* je satira, která skrze zvířata kritizuje bezohlednost a úplatnost úřadu, ale také vyzdvihuje hodnotu řečníka jako osoby pomáhající společnosti. Bajka vypráví příběh o dvou ropuchách, otce ropuchy a jeho družce, které spokojeně žijí u rybníka. Po nějaké době ropucha porodila do rybníka pulce. Pár sumců žijících v rybníce uviděl pulce, načež se jich sumec všech do jednoho zmocnil, aby je se svou partnerkou mohli vychovávat jako své vlastní. Když se ropucha vrátila, viděla, že si sumec přivlastnil všechny její pulce, a přednesla tento případ k soudu. Sumec byl zadržen a uvězněn. Tak samice sumce přišla za úředníkem *Trieu Dau*, který sumce zadržel, a uplatila ho, aby pomohla svému druhovi. *Trieu Dau* jí poradil, aby si našla *Ly Nga*, rádce soudce, který byl zákona znalý. Samička sumce podplatila i *Li Nga*. *Li Nga* úplatek rozdal úředníkům Kontrolní komise „*Đoàn kiếm tra*”, kteří měli případ vyšetřovat a později přednést důkazy před soudem samorozhodcem. Úředníci, poté co dostali úplatek, přednesli důkazy, které nasvědčovaly tomu, že podoba pulce je totožná s podobou sumce a nikoliv ropuchy. Soudce proto nařídil okamžité propuštění sumce a místo něj zadržení otce ropuchy. Matka ropucha si proto našla slavného řečníka *Nhái Bén*. *Nhái Bén* si jako obhájce vyslechl celý případ a vše řádně prozkoumal. Nakonec jí poradil, aby počkala, až pulci vyrostou a sami se k ní navrátí. Následující den, kdy se měl konat poslední soud, se z pulců stali ropuchy, a proto se vrátili ke svým pravým rodičům. S tímto nezvratným důkazem pomohl řečník *Nhái Bén* vše objasnit a sumci i úředník, který bral úplatky, se museli přiznat z viny a bylo jim

⁶⁸ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str. 50

⁶⁹ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 34

nařízeno ihned opustit rybník na tři tisíce mil daleko. Ropuší rodina se mohla vrátit domů k rybníku.⁷⁰

Z bajky můžeme zjistit, že na rozdíl od rádců, jichž si společnost nevážila, byli řečníci, kteří plnili funkci žalobce a obhájce před soudy, byli společností více tolerováni. Řečníci museli kromě právních znalostí zvládat i praktické dovednosti. Museli též disponovat dobrou argumentační a vyjadřovací schopností v psaném projevu.⁷¹ Nabízeli konzultace a sepisovali žádosti lidem jak pro vesničany, tak i pro lidi žijící ve městech. Později, se vzrůstajícími potřebami společnosti, rostla i poptávka služeb žalobců, proto se jejich počet mírně zvyšoval. Někteří konali práci už odborněji, ale někdy museli konat práci tajně, aby nemuseli platit vysoké daně.⁷²

3.1.3.5 Dynastie pozdní Lê

Dynastie pozdní Lê, se stala symbolem rozkvětu a rozmachu země, kdy bylo navazováno na tradice dynastií Lý a Trần. Lê Thánh Tông, vnuk krále Lê Thái Tổ byl jedním z králů, kteří vládli nejdéle v historii feudálního Vietnamu. Během jeho 38 let panování provedl mnoho reforem a změnil název státu na Dai Viet, které bylo později změněné na Viet Nam.⁷³

V 15. století se konfucianismus stal ortodoxní ideologií vládnoucí feudální třídy a také národním náboženstvím. Lê Thánh Tông byl propagátorem základních konfuciánských principů, na jedné straně obhajoval „vládu morálky“, ale na druhé straně si uvědomoval důležitost právních předpisů. Za jeho vlády byly vypracovány právní předpisy „*Hồng Đức thiện chính thư*“, „*Thiên Nam Đur Hạ Tập*“, s předmluvami napsanými samotným králem Lê Thánh Tôngem.⁷⁴

Nejvýznamnější dokumentem, vypracovaným a králem schváleným, byl občanský zákoník a trestní zákoník tzv. „*Quốc triều hình luật*“ zkráceně *Kodex Hồng Đức*, který platil v letech 1470 až 1483. Jedná se o nejstarší a nejkompexnější feudální zákon, který se ve Vietnamu zachoval celý. Kodex měl 6 svazků, 13 kapitol, 722 paragrafů s dalšími doložkami. Kodex zahrnuje odvětví

⁷⁰ Truyện Trê cóc, Nxb. Tân Việt, Sài Gòn, 1950, str.29-35

⁷¹ (“văn hay chữ tốt” básnické schopnosti a dobrou psanou schopnost)

⁷² Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 34

⁷³ VƯƠNG, Thị Liễu. *Luật sư và nghề luật sư*. Hà Nội: Nhà xuất bản tư pháp, 2017, str. 41

⁷⁴ Tamtéž.

trestního práva, občanského práva, rodinného, správního, vojenského, mezinárodního práva a oblast rozhodování, vedení sporu a obhajoby „bao chua”. V kapitole *Doan nguc* byla nastíněná řada progresivních přístupů v spravedlivém trestním řízení s velmi humanitárními zásadami, které byly zavedeny, např. zásada soudního nařízení, zásada presumpce nevinoty, zásada nestranného rozhodování, upřesnění odpovědnosti úředníků, zásada spravedlnosti a přiměřenosti, jež platila hlavně pro soudy od vyšetřování, výslech, stíhání, obhajoby a rozhodování před soudem.⁷⁵

Zrodila se zejména instituce obhajoby „*ché định bào chữa*” prosazující progresivní ustanovení, která se poprvé objevila v legislativní historii Vietnamu.

Soudci se museli podřídit žalobě a vycházet z přednesené žaloby, ptát se obviněného jen na to, co bylo předepsané v žalobě. Jestli soudce odbočoval od žaloby a vycházel z jiné skutečnosti, které používal k usvědčení obviněného, byl rozsudek brán za úmyslné a neoprávněné obvinění. Nejsou-li skutečnosti dané v žalobě, bylo rozhodnutí považováno za nelegální.⁷⁶ Obžalované osobě bude dán prostor během líčení, ve kterém mohl namítat na zjištěné skutečnosti a sám sebe obhájit.⁷⁷

Podle ustanovení článku 691 by měla soudní rada přesvědčit obviněného, aby se přiznal k vině. Pokud se obviněný nepřizná k vině, musí se řádně přezkoumat znova celá obžaloba, kromě toho je však povoleno, aby žalovaný mohl sám sebe obhajovat, a poté musí soud vše pečlivě přezkoumat.⁷⁸

Kodex *Hồng Đức* přinesl mnoho nových prvků, především pokrok v ochraně legitimních práv a práva obžalovaného, kdy se obžalovaný mohl sám za sebe obhajovat a vznést námitky. Důkladné retrospektivní přezkoumání stran přispělo k zajištění toho, že soudní řízení bylo obecně vedeno spravedlivěji. To umožnilo lidem poskytnout důkazy a argumentovat i s pomocí rádců, kteří měli právní znalosti. Lidé ve společnosti, kteří měli znalost práva, měli příležitost

⁷⁵ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 38

⁷⁶ Článek 607–13, Doan Nguc

⁷⁷ Článek 687–30, Doan Nguc

⁷⁸ Quốc triều Hình luật, Bộ luật Hồng Đức, Nxb. Pháp lý, 1991, tr235

vykonávat své povolání, označované jako „*thay cung, thay kien*”, které v překladu znamená obhájce a žalobce, které je velmi podobné dnešní advokacii.⁷⁹

Kromě řady progresivních představ o obhajobě, zejména zaznamenaných během vlády dynastie Lê v kodifikaci „*Hình luật*”, byla snaha vytvořit základ pro profesní právní povolání jako je „obhájce, žalobce“ neúspěšná. Právnické profese v období nezávislých feudálních států ve Vietnamu se obtížně rozvíjely. Ve feudální společnosti Vietnamu obecně měla profese „žalobce, obhájce“ nízké postavení, nebyla tehdy respektována ve společnosti, protože pohled na tyto profese nebyl správný.⁸⁰

Nesprávné pojetí právnické profese ve feudální společnosti má hlavní příčinu v povaze státu a feudálního zákona s charakteristikou autokracie, dominance, ochranou výsad, absolutního práva krále a pronajímatelů půdy, feudálních a byrokratických úředníků ve společnosti.⁸¹

Absence podpory právnické profese ve feudální společnosti má rovněž příčinu v představě, že králové a feudální pánové byli považováni za polobohy, skrze něž promlouvá bůh. Byli považováni za ochránce lidu a spravedlnosti, proto královská vůle byla v této době nejvyšším zákonem.⁸²

„Panovník jako syn nebes měl nejen nejvyšší morální autoritu, ale byl také nejvyšším představitelem výkonné moci. V roce 1460 byla zrušena funkce prvního ministra („Te tuong“) a jeho výkonné pravomoci převzal přímo panovník.”⁸³

„Vietnamský panovník řídil exekutivu a bezvýhradně oddaný úřednický aparát osobně. Pomáhali mu dva ministři: pravý („tuong quoc huu“) a levý („tuong quoc ta“) Struktura ústřední správy vycházela z osvědčeného systému šesti ministerstev, jimiž za dynastie Le byla: Ministerstvo pro evidenci obyvatelstva, Ministerstvo pro státní správu, Ministerstvo obřadů, Ministerstvo vojenství, Ministerstvo justice („bo-hinh“) - v působnosti mělo soudy, věznice a soudní řízení,

⁷⁹ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tim hiểu về luật su và nghệ luật su*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str. 42

⁸⁰ Tamtéž.

⁸¹ Tamtéž.

⁸² Tamtéž.

⁸³ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str. 62

Ministerstvo veřejných prací („bo cong“). V čele ministerstev stáli vysocí úředníci jako zástupci panovníka (tuong thu). Dále bylo zřízeno šest pomocných komor.”⁸⁴

3.1.3.6. Gia-Longův zákoník za dynastie Nguyen

Po nástupu na trůn v roce 1802 král Gia Long (1762-1820) nařídil vypracovat nový zákoník, který by reguloval společnost. Tak vznikl Hoàng Việt luật lệ, neboli Gia-Longův zákoník, který byl oficiálním zákonem Vietnamu na počátku dynastie Nguyen. Tento zákon vycházel z Đại Thanh luật lệ a zákoníku Hồng Đức, sloužil jako základ pro soudy za dob dynastie Nguyen a byl oficiálně vyhlášen v roce 1815. Gia-Longův zákon se skládal z 22 oddílů, 398 článků a byl rozdělen do 6 kategorií.⁸⁵

Ze 398 článků Gia Long Code se 79 článků zabývá trestnými činy souvisejícími s korupcí a regulací chování úředníků, kteří zneužívají svou pravomoc. Článek 31 stanoví, že úředníci, kteří brali úplatky, musí podstoupit minimální trest 70 ran holí, přičemž nejvyšším trestem bylo oběšení. Článek 111 stanoví, že těm, kteří zneužívají své postavení k zatýkání a vyslýchání lidí v jejich vlastních domech hrozí oběšení, pokud oběť zemřela (bez ohledu na to, zda byla předtím zraněna nebo ne).⁸⁶

Gia-Longův zákoník platil až do dvacátých a třicátých let 19. století. V porovnání s občanským zákoníkem (Code civil), který do Vietnamu přinesli Francouzi v pozdější době, byly tresty stanovené v zákoníku Gia Long kruté.⁸⁷

3.2. Období francouzské kolonie

Francouzská právní kultura je založena na původní římské tradici. Během koloniální éry byl Vietnam silně ovlivněn působením francouzské správy a tento vliv se kromě jiného projevil i v oblasti advokátní profese.⁸⁸

⁸⁴ TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9., str. 62

⁸⁵ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tìm hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str. 43

⁸⁶ Tamtéž.

⁸⁷ Tamtéž.

⁸⁸ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 15

„Pařížská smlouva z 6. června 1884, na jejímž základě se stal Vietnam až do roku 1941 francouzským protektorátem, byla nejvýznamnějším, i když nikoliv jediným právním zakotvením etapového dobývání vietnamského území francouzskými vojsky.”⁸⁹ Od roku 1804 do roku 1954 byl Vietnam součástí francouzské kolonie zvané Francouzská Indočína. Ve třech stoletích před francouzským příjezdem byl Vietnam nezávislou zemí ovládanou dynastií Nguyen.

90

Již dne 5.června 1862 vietnamský císař z dynastie Nguyen podepsal první Saigonskou smlouvu, což mj. znamenalo předání Saigonu Francii. Smlouva poskytla Francouzům svobodu praktikovat katolickou víru, umožnila jim volnou plavbu po řece Mekongu, otevření tří hlavních přístavních měst pro obchod s Francií a postoupení Francii některých částí vietnamského území.⁹¹

*„Je přirozené, že vliv francouzské vlády byl nejsilnější v Kočinčíně. Ale i v Annamu a Tonkinu, které byly protektoráty, se Francouzi stavěli do role vládců, potlačovali tradiční vietnamské instituce a na místo nich zaváděli francouzské zákony a zvyky. Tyto novoty podryývaly základ vietnamské společnosti”.*⁹²

3.2.1. Aplikace francouzského práva ve Vietnamu

*„Aplikace francouzského práva byla za francouzské okupace v různých částech Vietnamu různá podle toho, jaký status jednotlivá území získala. Jedno však měla všechna území společné. Na Francouze se aplikovalo francouzské právo a v žádném případě nepodléhali ani místnímu hmotnému právu, ani vietnamským soudům. Francouzskému právu a francouzským soudům podléhali v různé míře i místní obyvatelé. Kromě francouzského práva se do třicátých let 20. století aplikoval i Gia-Longův zákoník z roku 1815, ale pouze na místní, vietnamské obyvatelstvo. Aplikace práva nebyla teritoriální, nýbrž racione personae. Každý si tedy nosil své právo „s sebou”.*⁹³

⁸⁹ TOMÁŠEK, Michal. *Právní systémy Dálného východu*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, nakladatelství Karolinum, 2019. ISBN 978-80-246-3897-3. str. 51

⁹⁰ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 15

⁹¹ Tamtéž.

⁹² HLAVATÁ, Lucie, Ján IČO, Petra KARLOVÁ, Karel KUČERA, Mária STRAŠÁKOVÁ a Šárka ŠIMEČKOVÁ. *Dějiny Vietnamu*. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2018. Dějiny států., str. 14

⁹³ TOMÁŠEK, Michal. *Právní systémy Dálného východu*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, nakladatelství Karolinum, 2019. ISBN 978-80-246-3897-3. str. 54

„Asi pozitivním důsledkem francouzské koloniální moci ve Vietnamu bylo zavedení francouzského občanského zákoníku (*Code civil*). Ve Vietnamu, stejně jako v jiných zemích Dálného východu, nebyla do té doby příliš rozvinutá koncepce soukromého práva. Velmi vyspělý francouzský občanský zákoník nepochybně pozitivně přispěl k rozvoji tamní právní kultury.“⁹⁴

3.2.2. Soudní systém ve Vietnamu

Abychom porozuměli organizaci soudního systému v Saigonu v rané fázi, je třeba připomenout, že dne 7.3.1868 koloniální vláda zřídila Soud prvního stupně „*Tribunal de Première Instance*“ a Odvolacího soudu „*Court d'Appel*“ v Saigonu za účelem rozhodování v občanských věcech a obchodech v případě sporu mezi Francouzi navzájem (Francouzem a Francouzem) nebo mezi Francouzi a jinými Evropany. Následující rok byl vydán zákon ze dne 28. dubna 1869, který stanovil, že Nejvyšší lidový soud v Saigonu má pravomoc projednávat případy týkající se francouzských konzulátů v Číně, Thajsku, Japonsku a soudních zločinů způsobených Francouzi v těchto zemích.⁹⁵

Téměř o 30 let později francouzští kolonisté založili organizaci Indočínské konfederace „*Liên bang Đông Dương*“ (1887), zahrnující čtyři provincie - Kočínčinu, Tonkin, Annam a Cao Mien, dále Laos (1899) a Guangzhou „*Kouang Tchéou-Wan*“ patřící Číně (1900). Vyhláška ze dne 17. května 1895 rozhodla o přidělení druhého senátu soudu prvního stupně a druhého senátu Vrchnímu soudu v Saigonu k projednávání občanských i obchodních věcí týkajících se Vietnamců a lidí z jiných zemí Indočíny.⁹⁶

3.2.3. Nařízení o organizaci soudnictví císaře Napoleona III. ze dne 1864⁹⁷

⁹⁴ Tamtéž.

⁹⁵ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 18

⁹⁶ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 19

⁹⁷ Nařízení o organizaci soudnictví císaře Napoleona III. ze dne 1864 (Sắc lệnh về tổ chức nền tư pháp ở Nam Kỳ)

Poté, co francouzští kolonisté napadli Vietnam, okupovali tři provincie východního jižního Vietnamu Gia Định, Định Tường a Biên Hòa. Tyto provincie byly považovány za francouzská území.⁹⁸

Dne 25. července 1864 vydal císař Napoleon III Nařízení o organizaci soudnictví v Kočincíně, ve kterém se objevila funkce obhájce „*biện hộ viên, bào chữa viên*”,⁹⁹

Článek 27 stanovil „*Může být zřízen guvernérem, před těmito koloniálními soudy, obhájci odpovědnými za prosazování a uzavírání, vydávání a podepisování všech nezbytných aktů, poučení o občanských a obchodních věcech a výkonu soudních rozhodnutí a rozsudků a obhajování obviněných a obžalovaných z přestupku nebo před trestním soudem.*“¹⁰⁰

3.2.4. Nařízení ze dne 26. listopadu 1867 o obhajobě

Poté, co Francouzi okupovali tři další provincie jihozápadního regionu Vĩnh Long, An Giang, Hà Tiên, sloučila Francie tyto tři provincie do francouzské Kočincíny, čímž vzniklo sloučení všech 6 provincií pod koloniální nadvládu, která rozdělila jih od severu Vietnamu.¹⁰¹

Dne 26. listopadu 1867 guvernéř Kočincíny De la Grandière podepsal Nařízení o praxi obhajoby před francouzskými soudy pro soudní řízení s francouzským a naturalizovaným francouzským jazykem v Kočincíně. Toto byl první právní dokument o povolání advokacie, vyhlášený francouzskou koloniální vládou ve Vietnamu v souladu s článkem 27 Nařízením ze dne 25. července 1864 císaře Napoleona III.¹⁰²

Nařízení ze dne 26. listopadu 1867 se skládá ze 4 kapitol a 36 článků. Obhájce „*défenseur*” je tedy úředníkem jmenovaným guvernéřem „*Gouverneur*” a propuštěným na žádost ředitele Ministerstva spravedlnosti „*Chef de Service judiciaire*”. Jako obhájce musel zaplatit částku 2 000 phřang francouzskému

⁹⁸ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 23

⁹⁹ Tamtéž

¹⁰⁰ Článek 27 Nařízení o organizaci soudnictví ze dne 25. července 1864 (Sắc lệnh về tổ chức nền tư pháp ở Nam Kỳ)

¹⁰¹ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 25

¹⁰² Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 25

státnímu finančnímu úřadu „*Caisse de dépôts et consignation*“, aby zaručil plnění svých povinností. Další podmínky, které musel obhájce splnit je věk minimálně 24 let, francouzské občanství, splnění osvědčení o dobré kvalifikaci a pracovní zkušenost jako právní zástupce „*avoué*“¹⁰³ nebo obhájce „*défenseur*“ minimálně 4 roky.¹⁰⁴

Byl zaveden *numerus clausus*, tedy striktní kvóty na počet obhájců v celé zemi. Maximální počet byl pět obhájců na celou Kočičínu. Později, podle Nařízení guvernéra Kočičíny ze dne 15. října 1879, byl počet obhájců Kočičíny zvýšen na sedm.¹⁰⁵

Před nástupem do úřadu se museli obhájci přihlásit na Krajském soudu v Saigonu. Při soudním řízení musel obhájce nosit uniformu. Uniformu obhájců tvořila černá róba, běžně známá jako talár „*toge*“¹⁰⁶. Nejvyšší soud v Saigonu byl postavený v letech 1881 až 1885. Zde sídlil úřad Saigonská advokátní komora obhájců.¹⁰⁷

Režim advokacie podle Nařízení ze dne 26. listopadu 1867 byl změněn a doplněn v roce 1884 (Nařízením ze dne 15. května 1884 prezidenta Francouzské republiky Julese Grévyho) a v roce 1888 (Nařízením 5.11. 1888 prezidenta Francouzské republiky Marie Françoise Sadi Carnota) s následujícím důležitým obsahem. Název „obhájce“ francouzsky „*défenseur*“ byl změněn na „advokátní obhájce“ francouzsky „*avocat-défenseur*“. Seznam advokátních obhájců byl zřízen a doplňován každoročně Nejvyšším lidovým soudem v Saigonu. Člověk, který by se chtěl stát advokátním obhájcem, musí náležitě splňovat podmínky uvedené nařízením, jako např. dovršení 25 let. Na základě nařízení 26.7.1889 a 8.6.1894 byl počet advokátních obhájců zvýšen na 14, poté navýšen na 16 (podle Nařízení ze dne 23.8.1904) a později na 25 (podle Nařízení ze dne 18.8.1909). Advokátní obhájci působící v Končičíně mohou působit i v provincii Bác Ky. Režim

¹⁰³ „*Đại tụng viên*“ je osoba oprávněná zúčastněnou stranou účastnit se sporu před soudem

¹⁰⁴ Článek 27 Nařízení ze dne 26. listopadu 1867 o obhajobě ze dne 26. listopadu 1867

¹⁰⁵ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 25

¹⁰⁶obrázek č. 4

¹⁰⁷ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà, *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 26

advokátního obhájce s výše uvedenými změnami platil od roku 1889 až do roku 1911.¹⁰⁸

3.2.5. Vznik advokátní profese ve Vietnamu

Advokátní profese jako, jak ji známe z dnešní doby před rokem 1906 neexistovala. Historie advokátního stavu jako je dnes profesionální a organizačně uspořádaný se dá vysledovat až do roku 1906, kdy guvernér Francie Jean Baptiste Paul Beau dekretem 1514 a ze dne 16. května 1906 zřídil ve Vietnamu „*École supérieure de Droit et Administration*“¹⁰⁹, Právní a správní školu, pro vzdělávání místních státních zaměstnanců pro koloniální správu v Indočíně. Francouzský vzdělávací model měl nahradit čínský model vzdělávání vietnamské inteligence.¹¹⁰ „*Hlavně v letech 1917-1919, za působení guvernéra Alberta Sarrauta, bylo v důsledku válečných událostí zřejmé, že nebude dost Evropanů, kteří by v Indočíně mohli zastávat odpovědné funkce. Bylo proto třeba připravit dostatek místních odborníků, ekonomů, inženýrů, lékařů, učitelů, ale i právníků nebo úředníků, aby doplnili chybějící Francouze.*“¹¹¹

Vzdělání vietnamských intelektuálů přineslo Francouzům další nesnáze, protože s větší vzdělaností rostlo i národní uvědomění a nacionalismus. „*Zhruba od roku 1930 se začalo ukazovat, že francouzsky vzdělaná vietnamská inteligence se od Francouzů odklání a uvažuje, jak obnovit vietnamskou svébytnost. Francouzská výchova nevedla Vietnamce k věrné službě Francouzům, ale spíše k posilování vietnamského národního vědomí*“.¹¹²

3.2.6. Regulace advokacie podle Nařízení ze dne 30.4.1911

Podmínky, jak se stát advokátním obhájcem je mít francouzské občanství, dosáhnout věku 25 let, mít bakalářský titul v oboru právo, být minimálně 2 roky zapsán v advokátní komoře francouzské, alžírské nebo země či území francouzské

¹⁰⁸ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 26

¹⁰⁹ obrázek č. 6

¹¹⁰ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 27

¹¹¹ TOMÁŠEK, Michal. *Právní systémy Dálného východu*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, nakladatelství Karolinum, 2019. ISBN 978-80-246-3897-3., str. 52

¹¹² TOMÁŠEK, Michal. *Právní systémy Dálného východu*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, nakladatelství Karolinum, 2019. ISBN 978-80-246-3897-3., str. 52

kolonie nebo území spadající pod ochranu Francie. Další z možností bylo sloužit 2 roky ve správním nebo soudním sektoru, nebo pracovat jako asistent soudu minimálně 2 roky ve Francii, Alžírsku, na území francouzské kolonie nebo pod ochranou Francie, minimálně 3 roky praxe jako sekretář právního obhájce, mající sídlo na území ve Francii nebo mít minimálně 6 let praxi práva v Indočíně. Kromě toho musel prokázat dobrou kvalifikaci a zaplatit částku 2 000 phrăng francouzskému státnímu finančnímu úřadu „*Caisse de dépôts et consignation*“.¹¹³

Současně bylo Nařízení ze dne 30.4.1911 doplněno následující podmínkou, a to vytvořit samostatný seznam pro advokátního obhájce „*luat su bao chua*“ a seznam pro sekretáře advokátního obhájce „*secrétaires d'avocats-défenseurs*“. Absolventi práva museli splnit důležitou podmínku nově stanovenou v nařízení, a to bylo 3 roky praxe v kanceláři advokátního obhájce v daném okrese na pozici sekretář advokátního obhájce.¹¹⁴

Další snaha byla vytvořit dva seznamy advokátního obhájce, jeden pro Kočincínu, kam spadal jižní Vietnam s hlavním městem Saigon a Kambodža (Cao Mien) , a jeden pro Tonkin (severní Vietnam s hlavním městem Hanoi) a Annám (střední Vietnam s hlavním městem Hue). Každý advokátní obhájce mohl konat praxi v okrese spadající pod Nejvyšší soud. Výjimku udělovalo ministerstvo spravedlnosti ve zvláštních případech. Počet advokátních obhájců nebyl omezený. Všichni obhájci museli mít trvalý pobyt tam, kde se nachází Vrchní soud nebo Nejvyšší soud.¹¹⁵

Byly zřízeny dvě Disciplinární komise „*Chambre de discipline*“. Jedno oddělení sídlilo v Saigonu, který sloužil pro advokátní obhájce v Kočincíně a Cao Mien a druhé oddělení se nacházelo v Hanoji, které sloužilo pro obhájce s praxí v Severním Vietnamu a Středním Vietnamu. Členové Disciplinární komise byli voleni skupinou obhájců v tajném hlasování. Valné shromáždění se každý rok scházelo při Nejvyšším soudu v Saigonu a Hanoji, aby hlasovalo pro Disciplinární komisi. Pravomoc Disciplinární komise byla v souladu s Nařízením ze dne 15. května 1884.¹¹⁶

¹¹³ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 30

¹¹⁴ Tamtéž.

¹¹⁵ Tamtéž.

¹¹⁶ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 30

Původně bylo v plánu zřízení profese advokátního obhájce ve Vietnamu na 60 let. Francouzi měli advokátního obhájce pouze u francouzských soudů ve Vietnamu. Advokátní obhájci nemohli konat svou profesi na soudech na jihu Vietnamu. Francouzi se snažili hledat všechny možné způsoby, jak omezit Vietnamce, aby se mohli připojit k francouzské advokátní (instituci) organizaci v koloniích. Poskytovali advokátní služby výlučně Francouzům, výjimka platila pro Vietnamce, kteří dostali francouzské občanství. Advokátní obhájce jako povolání v této době bylo považované za nesvobodné povolání, protože často pracovali pod přísnou kontrolou koloniální vlády.¹¹⁷

Období před rokem 1931 byla francouzská vláda vůči Vietnamcům velmi rezervovaná. Uznávali pouze dva typy státních úředníků: obhájce „bào chũa viễn“, a advokátního obhájce „luật sư bào chũa“. Obecně Vietnamci nesměli pracovat jako advokátní obhájci. Tato skutečnost pramení z mnoha důvodů, zejména z obav z vlasteneckých tendencí vietnamského obyvatelstva proti francouzské správě. Proto koloniální úřady udržovali autoritu a přemýšleli o důsledcích toho, co by se stalo, kdyby výrazně vzrostl počet obhájců ve Vietnamu.¹¹⁸

3.2.7. Instituce advokacie podle nařízení prezidenta Francouzské republiky ze dne 25. května 1930, ve znění nařízení prezidenta Francouzské republiky ze dne 24. července 1931

Roku 1930 došlo ke změně nařízení o advokátní profesi v Indočíně Nařízením prezidenta Francouzské republiky Gastona Doumerguea (1924-1931) ze dne 25. května 1930. Následně byl článek 5 tohoto nařízení změněn nařízením prezidenta Francouzské republiky Paula Doumera (1931-1932) ze dne 24. července 1931. Obě tato nařízení byla vydána a v Indočíně publikována pod nařízením hlavního guvernéra Indočíny Pierra Pasquiera (1928-1934) ze dne 12. 9. 1931.

Nařízení z roku 25.5.1930 obsahovala 6 oddílů a 42 článků. Nová nařízení zrušila termín „advokátní obhájce“, francouzsky „*avocat-défenseur*“ a na všech soudech a byla nahrazena slovem „*advokát*“ francouzsky „*avocat*“ a samostatně

¹¹⁷ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 31

¹¹⁸ Tamtéž.

zřídila dvě advokátní komory „*Ordre des avocats au barreau*“, oddělené od Nejvyššího lidového soudu v Saigonu a Hanojského Nejvyššího lidového soudu.¹¹⁹

Saigonská advokátní komora a Hanojská advokátní komora měly mít stejné postavení jako advokátní komora ve Francii. Bývalí „advokátní obhájci“, kteří již dříve vykonávali praxi, byli automaticky zapsáni do advokátní komory, aby mohli pokračovat v advokátním povolání podle nových předpisů.¹²⁰

Podmínky pro zapsání do seznamu nových advokátních komor byly stanoveny v článku 5 nařízení ze dne 25. května 1930 a ve znění článku 1 nařízení ze dne 24. července 1931. Aby mohl být občan advokátem musel být francouzským občanem „*citoyen francais*“¹²¹ nebo být francouzským občanem v Indočíně „*sujet francais Indochinoise*“ nebo občanem francouzského protektorátu v Indočíně „*protégé francais Indochinoise*“. Občan francouzské Indočíny „*sujet francais Indochinoise*“, měl vietnamské občanství původem v Kočínčíně. Občan patřící k francouzskému protektorátu Indočíny „*protégé francais Indochinoise*“ byl Vietnamec ze severního Vietnamu původem z Bắc Kỳ a ze středního Vietnamu, Kambodžy a Laosu. V souladu s tímto nařízením začali Vietnamci konat advokátní profesi.¹²²

Další z podmínek bylo završení 26 let¹²³, dosažení právnického magisterského titulu v zemi nebo v kolonii, mít praxi nejméně 5 let v registrované advokátní kanceláři v Indočíně se sídlem v koloniální zemi, úspěšně zakončení zkoušky v advokátní praxi a prokázané dobré mravní chování.¹²⁴

Kvalifikovaní soudci, kteří praktikovali 5 let v Indočíně u soudů v Saigonu, Hanoji nebo na příslušných francouzských soudech, nemuseli splnit podmínku mít advokátní praxi.¹²⁵

¹¹⁹ článek 1 nařízení z roku 25.5.1930

¹²⁰ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 33

¹²¹ Francouzský občan-citoyen francais - zahrnuje původní ze francie a cizinec, který nabyl francouzské občanství.

¹²² článku 5 nařízení ze dne 25. května 1930 a ve znění článku 1 nařízení ze dne 24. července 1931

¹²³ článek 2 nařízení č. 2, článek 5 vyhlášky ze dne 25. května 1930 stanovil hranici věku na 24 let

¹²⁴ článek 6 nařízení ze dne 24. července 1931

¹²⁵ článek 7 nařízení ze dne 24. července 1931

Organizaci a řízení advokátní komory pořádalo Valné shromáždění právníků „*L'Assemblée générale des Avocats*“, vedoucí advokátní komory „*le Bâtonnier*“ a advokátní komora „*le Conseil de l'Ordre des Avocats*“.¹²⁶

3.2.8. Význam reformy a posílení samosprávy nařízením z roku 1930.

Nařízením z roku 1930 došlo k ukončení jmenování, odvolávání a disciplinární kontroly advokáta vládou. Od té doby se advokátní komora stala nezávislým profesním stavem. Vietnamská advokátní komora zvaná též Advokátní federace je od té doby samostatně výdělečně činná, může mít vlastní zaměstnance, kteří ji řídí a podporují v jejím fungování. Komora také řídí kárná řízení proti svým členům. Kromě toho má advokátní komora právní postavení, samostatnost a může vlastnit majetek, aby chránila společné zájmy profese. Výkonní členové v každém funkčním období jsou voleni členy komory.¹²⁷

Nařízení o advokacii ze dne 25. května 1930, pozměněné nařízením ze dne 24. července 1931, bylo ve Vietnamu uplatňováno po dobu 14 po sobě následujících let (od září 1931 do září 1945). Jeho právní platnost skončila koncem francouzského koloniálního režimu v Indočíně. Ve skutečnosti je však vliv této regulace z dlouhodobého hlediska stále platný.¹²⁸

V roce 1939 panoval ve společnosti velký rozruch, poté co byl vydán v časopise *Đuốc Công Lý* dne 18. června 1939 článek „*Thầy kiện và Cô kiện*“¹²⁹ o tom, že i ženy z Annámu mohou být advokátky podle nové nařízení¹³⁰ vydané v Indočíně. V této době také vyvstala otázka, jestli se ženy advokátky mají oslovovat „*cô kiện*“ nebo „*bà thầy kiện*“.¹³¹

3.3. Období 1945-1954

3.3.1. Důvod změny režimu a co změna přinesla

¹²⁶ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 33

¹²⁷ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tìm hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str. 43

¹²⁸ Tamtéž.

¹²⁹ obrázek č. 6

¹³⁰ Nařízení o advokacii ze dne 25. května 1930

¹³¹ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 30

Ve Vietnamu byl zákon od feudálního období do roku 1945 nástrojem ochrany zájmů vyšší společenské třídy. Během této doby ještě neexistovala demokratická práva a práva chránící pracující. Po úspěšné srpnové revoluci v roce 1945 se zformoval stav rolnictva, stav dělnické třídy a pracujících. Poté vietnamští obyvatelé provedli dva protesty proti režimu za nezávislost, z toho důvodu stát příliš nevěnoval pozornost zákonům a právním předpisům zaručujícím roli advokáta. Vývoj zákona a podpora role advokacie před rokem 1945 ve Vietnamu se dělí na dvě fáze, a to na feudální období a francouzské koloniální období.¹³²

Za feudálního období byly zákony využívány při udržování dominance vyšší společenské tříd nad masami pracujících lidí. Právo na obhajobu v soudním systému ve feudálním období tedy není zcela zaručeno. Vietnamské feudální zákony a organizace nemají žádný mechanismus pro prosazování tohoto práva v široké praxi. Písemný zákon, kterým byl zaveden institut advokacie, a právní ustanovení definující v té době spornou roli právníka, byly vytvořeny až poté, co se vietnamské území dostalo pod vládu francouzského koloniálního režimu.¹³³

V roce 1945, co se týče organizace advokátní praxe, byla vedle koloniálních soudů zřízena advokátní komora v oblastech jako Hanoj a Saigon. Činnosti advokátů se změnily ze státních na soukromé. Režim přijímacích zkoušek advokátních státních úředníků byl zrušen, čímž se umožnilo všem vietnamským obyvatelům, kteří měli francouzskou státní příslušnost stát se advokáty. Odměna advokátů byla sjednána smluvně, nikoliv stanovena vládou jako dříve. Souhrnně lze říci, že obecný zákon o advokacii a právní ustanovení zajišťující spornou roli francouzských koloniálních advokátů byly nedílnou součástí právního systému předchozího systému. Předpisy o činnosti advokátů jsou v podstatě pouze formou a nástrojem, který slouží systému koloniálního státu, aby prodával vlastní stát. Neukazuje však spravedlnost pro pracující dělníky a vznešenou povahu advokátní profese.¹³⁴

¹³² NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tìm hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str.44

¹³³ Tamtéž.

¹³⁴ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tìm hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str. 44

3.3.2. nařízení prezidenta republiky č. 46/SL ze dne 10. října 1945 o praxi advokátů a fungování advokátních kanceláří s pozměňovacím návrhem

Dne 2. září 1945 prezident Ho Chi Minh vyhlásil Vietnamskou demokratickou republiku a ukončil více než 100 letou francouzskou kolonii. Role advokátů v soudních sporech se stala jednou z důležitých právních institucí, které politická strana a stát věnoval velkou pozornost. Krátce po vyhlášení nezávislosti Vietnamu vydal Ho Chi Minh nařízení prezidenta republiky č. 46/SL ze dne 10. října 1945 o praxi advokátů a fungování advokátních kanceláří s pozměňovacím návrhem tak, aby vyhovoval novým podmínkám. Všechny instituce a organizace týkající se advokacie měly být zachovány. Advokáti měli právo se bránit na Krajských nebo Vojenských soudech.¹³⁵

Během prvních dnů po vzniku Vietnamské demokratické republiky se prezident Ho Chi Minh zaměřil na vytvoření odborných týmů advokátů. Nařízení č. 46/SL ze dne 10. října 1945 stanovoval podmínky, jak se stát advokátem. Za prvé, adept musel mít vietnamskou státní příslušnost bez ohledu na to, jestli je to muž nebo žena. Za druhé, měl mít bakalářský titul z práva. Za třetí, po dobu tří let (od data přísahy) měl být advokátním koncipientem ve fungující advokátní kanceláři ve Vietnamu.¹³⁶ Vietnamští advokáti, kteří předtím ve Francii pracovali jako advokátní koncipienti mohli ve Vietnamu požádat o snížení doby praxe, ale mohli si odečíst maximálně 12 měsíců. Za čtvrté, mít dobré chování. Za páté, musel získat potvrzení, že zkušební doba byla splněna a status advokáta byl naplněn. Potvrzení poskytovala disciplinární komise advokátní komory po zvážení výsledků z praxe a etiky advokáta.¹³⁷ Pokud usoudila, že advokátní koncipient není dostatečně kvalifikovaný, mohla disciplinární komise po žádosti školícího advokáta prodloužit zkušební dobu advokátního koncipienta o další rok. Disciplinární komise měla právo prodloužit zkušební dobu dvakrát, ale jen jednou ročně. Po uplynutí těchto dvou let musela disciplinární komise vydat potvrzení nebo jej zamítnout. V případě zamítnutí musela komise v rozhodnutí jasně uvést důvody. Komise byla povinna zaslat kopii svého usnesení generálnímu prokurátorovi Nejvyššího lidového soudu a advokátovi jakožto školiteli. Do jednoho měsíce ode dne obdržení

¹³⁵ TRƯƠNG Thị Hồng Hà. *Vai trò của luật sư trong hoạt động tranh tụng*. Hanoi: Nhà xuất bản chính trị-Hành Chính 2009, str.55

¹³⁶ Tamtéž.

¹³⁷ Tamtéž, str. 56

této kopie měli generální prokurátor a advokát jako školitel právo podat opravný prostředek k Nejvyššímu soudu podle článku 13 vyhlášky ze dne 25. května 1930 ve znění vyhlášky č. 24.7.1931.

3.3.3. vyhlášky č. 217/SL ze dne 22. listopadu 1946 o přidělení soudce do advokátní komory

První indočínská válka začala v roce 1946 a skončila v roce 1954 ústupem francouzů ze země. Během tohoto časového období nebyl prokázán vývoj advokátní profese. V této době bylo totiž veškeré úsilí zaměřeno na boj proti francouzskému koloniálnímu režimu.¹³⁸ Za účelem konkretizace článku 67 Ústavy z roku 1946 vydal Vietnam řadu právních předpisů, včetně vyhlášky č. 217/SL ze dne 22. listopadu 1946 o přidělení soudce do advokátní komory s cílem navýšit počet advokátů. Soudce nemusel prokázat kvalifikaci tj. advokátní praxi, pokud po dobu tří let vykonával funkci soudce u krajského soudu, vojenského soudu, vyššího soudu nebo odvolacího soudu.¹³⁹ Pokud soudce nesplnil tři roky funkce u vietnamského soudu do dne 19.8.1945, mohl pokračovat jako advokátní koncipient ve zbývajících obdobích. Během jednoho roku od data jeho rezignace u soudu nesmí soudce, který rezignoval otevírat advokátní kancelář v okrese svého bývalého soudu. Kvůli válečným podmínkám a odporu proti francouzské kolonii čelila právní instituce mnoha obtížím. Za účelem částečného uspokojení potřeby právní ochrany a kvůli nedostatku právníků se mohl neprávnický dostavit k soudu v souladu s prezidentským dekretem č. 69/SL ze dne 18. června 1949 prezidenta a vyhláškou č. 01/ND-VY ze dne 20. ledna 1950 Ministerstva spravedlnosti, které stanoví „*Od nynějška před soudem, v obchodním řízení, před Obecnými soudy a Zvláštními soudy za přestupky a zločiny, s výjimkou řízení u Nejvyššího soudu, žalobci, zločinci a obviněný mohou požádat občana, který není advokátem, aby jej zastupoval. Tento občan musí být schválen soudcem*“.¹⁴⁰

Zachování právní organizace v této době bylo důležité pro včasné zajištění práva obviněného na obhajobu v trestních řízeních. To byla jedna ze zásad zajištění demokracie v řízení, které Vietnamská demokratická republika převzala a

¹³⁸ TRƯƠNG Thị Hồng Hà. *Vai trò của luật sư trong hoạt động tranh tụng*. Hanoi: Nhà xuất bản chính trị-Hành Chính 2009, str. 57

¹³⁹ Tamtéž.

¹⁴⁰ prezidentský dekretem č. 69/SL ze dne 18. června 1949

zvýšila tak pokrok v soudních řízeních. Princip demokracie a zajištění objektivit při soudních řízeních je potvrzený Ústavou z roku 1946 „*Soudy musí být veřejné, s výjimkou zvláštních případů. Obviněný má právo sám sebe obhajovat nebo si může najmout advokáta*“.¹⁴¹

3.3.4. Zákon č. 25. ze dne 5. prosince 1952 o zřízení advokátní komory a regulace advokacie

Zákon č. 25 zahrnuje 5 oddělení a 41 paragrafů a pojednává o zřízení dvou advokátních komor v Saigonu a Hanoji. V celé zemi byly dvě advokátní komory: Saigonská národní advokátní komora, která spadala pod Vrchní soud Saigonu, dále označena jen Saigonská advokátní komora („*Luật sư đoàn Sài Gòn*“) a Hanojská národní advokátní komora, spadající pod soud v Hanoji, označena zkráceně Hanojská advokátní komora. Správa Hanojské advokátní komory zahrnuje provincie Severního Vietnamu a Středního Vietnamu od Thanh Hoa po Quang Nam. Sdružení Saigonské advokátní komory zahrnuje jižní Vietnam a provincii Quang Nam středního Vietnamu. Advokáti mohou vykonávat své povinnosti v jurisdikci své advokátní komory, s výjimkou zvláštních případů povolených soudcem Nejvyššího lidového soudu.¹⁴²

*„Podmínky pro jmenování na seznam advokátů advokátní komory jak pro muže a ženy jsou vietnamská státní příslušnost, titul bakaláře práv, diplom z právnické fakulty nebo Vysoké školy Indočíny v Hanoji „Trường Pháp Chính hay Cao học Đông Dương ở Hà Nội“, advokátní praxe ve Vietnamu po dobu nejméně 3 let, dobré chování a úspěšné absolvování advokátské zkoušky. Dále jsou na seznam advokátů jmenováni ti, kteří jsou držiteli magisterského titulu nebo absolventem výše uvedených škol.“*¹⁴³

Organizace a řízení advokátní komory zahrnují Valné shromáždění advokátní komory a Radu právníků: skládá se z 5 až 10 zaměstnanců, kteří odpracovali alespoň 5 let ve funkci. Advokátní rada zasedá v kárném řízení a pracuje pod dohledem soudce Nejvyššího lidového soudu. Valné shromáždění volí každý rok předsedu v tajném hlasování mezi advokáty, kteří byli zapsáni na seznam

¹⁴¹ Článek 67 Ústavy z roku 1946

¹⁴² Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 109

¹⁴³ § 3 zákona č. 25, *Dụ số 25 ngày 5.12.1952, zákona o advokátní komory*

advokátní komory nejméně 6 let. Předseda jménem advokátní komory jedná ve všech občanských věcech.¹⁴⁴

Hájit klienta v soudních řízení může pouze advokát, který je zapsán v seznamu advokátů. Před přijetím na advokátní praxi musí uchazeč o zápis do seznamu advokátní koncipientů složit přísahu u Nejvyššího lidového soudu. Advokátní koncipient musí být oblečený ve speciálně určené uniformě a musí dodržovat etická pravidla jako kdyby byl plnohodnotným advokátem. Hájit klienta mohou advokátní koncipienti pouze jako zástupci školitele. Na konci advokátní praxe musí uchazeč absolvovat advokátní zkoušku a do seznamu advokátů se mohou přihlásit pouze ti, kteří tuto zkoušku absolvovali úspěšně.¹⁴⁵

3.3.5. Vyhláška 41 ze dne 15. listopadu 1954 o advokacii

Zákon č. 25 se měnil vyhláškou 41 ze dne 15. listopadu 1954, v té době byl předsedou vlády Ngo Dinh Diem. Řídícím orgánem advokátní komory byl dle vyhlášky sbor Vrchního soudu.¹⁴⁶ Francouzští advokáti mohli u soudu mluvit francouzsky, ale museli mít tlumočníka, který obsah sdělení okamžitě přeložil do vietnamštiny, ledaže by soudce povolil francouzský jazyk.¹⁴⁷ Ve skutečnosti vyhláška č. 41 jen novelizovala některá pojmosloví, ale ve srovnání se zákonem č. 25 ze dne 5. prosince 1952 nepřidala nic nového. Podle vyhlášky 41 ze dne 15. listopadu 1954 dostala advokátní komora autonomii. Od této doby musí být advokáti ve Vietnamu jenom vietnamské národnosti.¹⁴⁸

3.4. Období 1954-1975

3.4.1. V letech 1954-1975 na severu

Od roku 1954 do roku 1975 byl Vietnam rozděleným národem. Severní Vietnam byl veden Vietnamskou komunistickou stranou, zatímco jižní Vietnam byl ovládán jižní vládou za podpory USA.¹⁴⁹

¹⁴⁴ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 109

¹⁴⁵ Tamtéž.

¹⁴⁶ Článek 1 Vyhláška 41 ze dne 15. listopadu 1954

¹⁴⁷ Článek 3 Vyhláška 41 ze dne 15. listopadu 1954 o advokacii

¹⁴⁸ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 110

¹⁴⁹ TRƯƠNG Thị Hồng Hà. *Vai trò của luật sư trong hoạt động tranh tụng*. Hanoi: Nhà xuất bản chính trị-Hành Chính 2009, str. 57

3.4.1.1. Severní Vietnam

V období rozděleného Vietnamu stagnovala ekonomie kvůli poklesu obchodu s jihem a nesocialistickými zeměmi a kvůli plnění dvou strategických úkolů, tj. budování a ochrana socialismu na severu. Zvláště v období Války ve Vietnamu, která stála mnoho životů lidí a ve které byla produkce zaměřená na válečný materiál a zásobování fronty. Avšak s nastolením demokracie a lidských práv vznikl právní dokument 2225-HCTP ze dne 24.10.1956, který definoval instituci advokacie a implementoval právo na soudní ochranu, která musela být zaručena.¹⁵⁰

Po převzetí ustanovení Ústavy z roku 1946 o právech na obhajobu, Ústava z roku 1959 znovu potvrzuje, že „je zaručeno právo obžalovaného na obhajobu“. Toto ustanovení má velký význam pro uznání ochrany občanských práv, protože je považováno za podmínku pro výkon dalších svobod: „*Porušením práva na obhajobu nelze prezentovat další demokratické principy a svobody*“.¹⁵¹

Během války se advokátní povolání v severním Vietnamu nevyvíjelo. Neexistovala žádná právnická škola při vysokých školách ani soukromoprávní praxe. Ve správě Nejvyššího soudu v Hanoji fungovala pouze jedna vládní advokátní kancelář. Tato advokátní kancelář byla posléze převedena do soudního výboru.¹⁵²

Je však třeba poznamenat, že v roce 1954 pod záštitou Komunistické strany řada právníků a absolventů práv podpořila sdružení advokátů na severu. Tato iniciativa vyústila ve založení Vietnamské Hanojské advokátní komory v roce 1954. Tato advokátní komora existuje dodnes.¹⁵³

3.4.2. Jižní Vietnam

Právnické profese se v jižním Vietnamu relativně rozvíjely. Před rokem 1975 existovaly v Saigonu, Hue a Can Tho 3 právnické školy. Počet absolventů

¹⁵⁰ Tamtéž.

¹⁵¹ Cong báo, s 34, 1956, tr. 328-329; Thông tư, số 2225-HCTP ze dne 24.10.1956.

¹⁵² Ngo Van Hiep, "History and Development of Legal Profession in Vietnam" (Vietnam Lawyers Journal- No. 9-2014).

¹⁵³ TRƯỜNG Thị Hồng Hà. *Vai trò của luật sư trong hoạt động tranh tụng*. Hanoi: Nhà xuất bản chính trị-Hành Chính 2009, str. 57

práv byl však relativně nízký. Například od roku 1970 do roku 1974 bylo na Saigonské Právnické fakultě pouze 715 absolventů práv.¹⁵⁴

V jižním Vietnamu existovaly pouze dvě advokátní komory Saigonská advokátní komora a Advokátní komora Hue a advokáti museli být zaregistrováni jen u těchto dvou advokátních komor.¹⁵⁵

3.4.2.1. nařízení č. 1/62 z 8. ledna 1962 regulace advokacie a advokátní komory

Po téměř 10 letech účinnosti nařízení č. 25 ze dne 5. prosince 1952, schválilo Národní shromáždění Vietnamské republiky, v době působení prezidenta Ngo Dinh Diem, počátkem roku 1962 nařízení, které nově definuje statut advokátů a organizaci advokátních komor. Nařízení č. 1/62 ze dne 8. ledna 1962 reguluje institut advokacie a advokátní komory. Tento zákon se skládá ze 6 oddílů a 49 článků.¹⁵⁶

Nařízení č. 1/62 ze dne 8. ledna 1962 stanoví, že vedle každého Vyššího lidového soudu může být zřízena advokátní komora, která bude působit ve stejném okrese jako tento odvolací soud. Ve skutečnosti před 30. dubnem 1975 byly na jihu dvě advokátní komory: Saigonská a Hue. Do Saigonské advokátní komory patří provincie Bình Tuy po provincii An Xuyên (dnešní provincie Cà Mau) a provincie Tây nguyên s výjimkou Pleiku a Kontum, Advokátní komora Hue se skládá z centrálních provincií od provincie Quảng Trị do provincie Bình Tuy a dvou provincií, Pleiku a Kontum.¹⁵⁷

Advokát může zastávat funkci u soudu a u všech soudních orgánů v jurisdikci advokátní komory. Advokát se může v určitém případě účastnit řízení před soudním dvorem v jurisdikci jiné advokátní komory, pokud to povolí soudce krajského soudu nebo soudce zvláštních soudů.¹⁵⁸

Před praktikováním musí advokátní koncipienti projít přísahou u Nejvyššího soudu. Doba praxe jsou tři roky od data složení přísahy. Advokátní

¹⁵⁴ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 111

¹⁵⁵ Tamtéž.

¹⁵⁶

¹⁵⁷ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 111

¹⁵⁸ článek 6 nařízení č. 1/62 z 8. ledna 1962 regulace advokacie a advokátní komory

praxe se provádí v advokátní kanceláři nebo v zkušební kanceláři advokátní komory.¹⁵⁹

K tomu aby mohl advokátní koncipient být zapsán na seznamu advokátů, musel splnit následující podmínky mít vietnamskou státní příslušnost, dovršit 24 let, být držitelem titulu bakaláře práv, chovat se dobře a mít čistý trestní rejstřík tj. aby nebyli odsouzeni za zločiny nebo přestupky proti důstojnosti, složit advokátní zkoušku a dokončit 3 roky advokátní praxe ve Vietnamu. Advokát musí mít bydliště v místně příslušné oblasti Nejvyššího soudu. Pouze zapsaný advokát může zahájit soudní řízení v zastoupení klienta na základě plné moci. Advokát musí nosit speciální talár, když hájí klienty u soudů. Advokáti mají právo nedotknutelnosti při rozhovoru s klienty u soudu nebo při předkládání odůvodnění, s výjimkou urážení soudců a veřejné moci nebo konání nelegální činnosti.

Zahraniční advokáti, kteří chtějí vykonávat praxi ve Vietnamu, se řídí mezinárodní smlouvou. V případě neexistence mezinárodní smlouvy musí zahraniční právníci, kteří chtějí vykonávat činnost advokacie ve Vietnamu získat povolení od Ministerstva spravedlnosti.¹⁶⁰

Výše odměny advokátů je závislá na volné dohodě mezi advokátem a klientem. Musí být vypočítána před obhajobou a nemění se dle výsledku případu.¹⁶¹

Organizace a správa advokátní komory zahrnují následující oddíly valné shromáždění právníků zahrnuje všechny advokáty, kteří volí sdružení právníků složené z představenstva a ze 3 až 21 zaměstnanců a ze 2 až 13 náhradních zaměstnanců. Rada advokátů se schází v kárném řízení a rozhoduje o disciplinárních opatřeních proti právníkům.¹⁶²

Předseda Saigonské advokátní komory (Advokátní komory v Ho Či Minově městě) je každoročně volen členy advokátní komory a může být znovu zvolen. Předseda musí být advokát, jenž byl zapsán na seznamu advokátů nejméně 10 let.¹⁶³

¹⁵⁹ článek 7-9 nařízení č. 1/62 z 8. ledna 1962 regulace advokacie a advokátní komory

¹⁶⁰ článek 19 nařízení č. 1/62 z 8. ledna 1962 regulace advokacie a advokátní komory

¹⁶¹ článek 24 nařízení č. 1/62 z 8. ledna 1962 regulace advokacie a advokátní komory

¹⁶² článek 32,36 nařízení č. 1/62 z 8. ledna 1962 regulace advokacie a advokátní komory

¹⁶³ článek 32 nařízení č. 1/62 z 8. ledna 1962 regulace advokacie a advokátní komory

Podle zákona 1/62 má institut advokacie a advokátní komory široký statut svobodné profese s autonomií.¹⁶⁴

3.4.2.2. Dekret prezidenta Nguyễn Văn Thiệu. č. 025/66 ze dne 7. července 1966 o advokacii

Nařízení č. 1/62 ze dne 8. ledna 1962 stanovilo, že lidé, kteří chtějí vykonávat advokacii, musí složit zkoušku praktických schopností na Právnické univerzitě. Ve skutečnosti však tato zkouška neprokázala žádný praktický přínos. Dekrete č. 025/66 ze dne 7. července 1966 byl v první řadě zaměřen na zrušení zkoušky způsobilosti advokáta. Po uplynutí advokátní praxe bylo využíváno nařízení č. 25 ze dne 12. prosince 1952.¹⁶⁵

Podmínkami pro zařazení do seznamu advokátních koncipientů podle dekretu č. 025/66 z roku 1966 je mít vietnamskou státní příslušnost, být starší 20ti let, mít titul bakaláře práv a být bezúhonný. Tyto podmínky jsou podobné starým zákonným předpisům podle vyhlášky 1/62. Po splnění těchto podmínek jsou žadatelé přijímáni jako advokátní koncipienti v advokátní kanceláři. Zkušební doba byla stále 3 roky od data složení přísahy. Od zkušební doby jsou osvobozeni trestní a správní soudci, kteří zastávali své funkce u Soudního dvora nebo Ministerstva spravedlnosti po dobu 3 let a profesori právnických fakult na všech úrovních, kteří učili nepřetržitě po dobu 3 let. Výjimku tvoří i vojenští soudci, kteří praktikují právo po dobu 3 let a přednášející na právnických fakultách, kteří mají doktorát po dobu 3 let a státní úředníci konající službu po dobu 3 let. Soudci, kteří zastávali funkci soudce bývalého zemského soudu nebo zemských soudů v severním Vietnamu a středním Vietnamu do 9. března 1945 byli taktéž osvobozeni od zkoušek, ale museli mít stále praxi se zkrácenou dobou trvání na 1 rok.¹⁶⁶

Advokátní koncipienti byli povinni vykonat praxi v kanceláři zkušeného advokáta jako školitele nebo v advokátní komoře pod kontrolou advokátní komory.

Platilo, že na konci advokátní praxe musí advokátní koncipienti absolvovat zkoušku před Radou jmenovanou generálním komisařem spravedlnosti

¹⁶⁴ TRƯƠNG Thị Hồng Hà. *Vai trò của luật sư trong hoạt động tranh tụng*. Hanoi: Nhà xuất bản chính trị-Hành Chính 2009, str.

¹⁶⁵ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 114

¹⁶⁶ článek 19 dekretu prezidenta Nguyễn Văn Thiệu. č. 025/66 ze dne 7. července 1966 o advokacii

(hlavním soudcem) „*Tổng Ủy viên Tư pháp, Tổng trưởng Tư pháp*”. Pouze uchazeči, kteří úspěšně absolvovali tuto zkoušku, mohli být zapsáni do seznamu advokátů.

Pro rozšíření advokátní komory a vytváření rovných příležitostí pro všechny, kteří se chtějí připojit k právnické profesi, dekret č. 025/66 uvádí: „*Po přijetí zkušební žádosti vedoucí advokátní komory uvede žadatele do advokátní kanceláře. Pokud žádná advokátní kancelář nepřijme koncipienta, musí vedoucí advokátní komory vydat dopis, který žadateli umožní být koncipientem v kanceláři advokátní komory, a to nejpozději do 3 měsíců ode dne přijetí.*”¹⁶⁷

Zákon č. 25 zákona č. 1/62 a vyhláška č. 025/66 pokračovaly v rozvíjení předpisů o advokacii, aby se advokátní komora stala svobodnou a otevřenou profesní organizací s vlastní autonomií.¹⁶⁸

3.5. Období 1975 - 2001

Druhá válka v Indočíně skončila v roce 1975 opětovným sloučením Severu a Jihu do Vietnamské socialistické republiky. V roce 1976 byla otevřena první katedra práva na Hanojské univerzitě. Hanojská právnická univerzita byla otevřena v roce 1979. V jižním Vietnamu byla založena v roce 1977 Právnická fakulta univerzity Ho Či Minova města (Saigonu). Později se fakulta sloučila s jižní pobočkou Hanojské právnické univerzity a posléze se staly obě fakulty součástí Právnické fakulty univerzity Ho Či Minova města v roce 1996.¹⁶⁹

V roce 1987 bylo Stálým výborem státu vydáno první Nařízení o advokacii, které po roce 1975 ve Vietnamu vytvořilo právní základ pro právní praxi. Od roku 1987 do roku 1995 byly po celé zemi zřízeny advokátní komory.¹⁷⁰

V roce 1995 bylo v zemi pouze 23 advokátních firem. Zahraniční právníci měli od té doby povoleno vykonávat právo ve Vietnamu s výhradou určitých

¹⁶⁷ článek 9 dekretu prezidenta Nguyễn Văn Thiệu. č. 025/66 ze dne 7. července 1966 o advokacii

¹⁶⁸ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 114

¹⁶⁹ TRƯƠNG Thị Hồng Hà. *Vai trò của luật sư trong hoạt động tranh tụng*. Hanoi: Nhà xuất bản chính trị-Hành Chính 2009, str. 59

¹⁷⁰ Tamtéž.

regulačních a licenčních požadavků. Bylo vydáno Nařízení vlády č. 42/CP ze dne 8. července 1995.¹⁷¹

V roce 2006 přijalo Národní shromáždění první zákon o advokacii ve Vietnamu, zákon o advokacii z roku 2006 byl novelizován a doplněn Zákonem o advokacii z roku 2012. V roce 2008 byla založena Vietnamská advokátní komora, jejímiž primárními členy jsou advokátní komory v 63 provinciích a centrálních městech Vietnamu.¹⁷²

3.5.1. Zákon č. 01/SL ze dne 16. března 1976 o obhajobě

Po sjednocení země prozatímní revoluční vláda jižní republiky vydala Zákon č. 01 / SL ze dne 16. března 1976. Pokud jde o organizaci lidového soudu a lidovou prokuraturu, článek 4 stanoví, že právo obžalovaných na obhajobu je zaručeno. Kromě svobody obhajoby mohou občané doporučit právního zástupce obžalovanému nebo lidový soud může ustanovit právního zástupce na základě požadavku obžalovaného.¹⁷³

3.5.2. Ústava z roku 1980

Ústavou z roku 1980 se organizace provádějící zákon stala ústavní institucí a role právníků v soudních sporech pokračovala.

*„Lidové soudy vedou soudní řízení veřejně, s výjimkou případů stanovených zákonem. Právo obviněného na obhajobu je zaručeno. Institut advokacie byl zřízen s cílem pomoci obviněnému a dalším účastníkům sporu legálně“.*¹⁷⁴ Tímto ustanovením Ústava jasně potvrdila význam zákona při zajištění práva obviněného, který slouží k zajištění ochrany obviněného v praxi. Tato ústava zakotvuje zásady veřejného soudu, zásady správného trestání a trestání správných osob a právo na spravedlivé soudní řízení. Je nutné, aby soudní ochrana byla naplněna na všech úrovních. Při zajišťování práva obviněného na obhajobu obsahuje Ústava z roku 1980 rovněž ustanovení uznávající odpovědnost právníků za zajištění právní služby. Souběžně s uznáním práva obviněného na obhajobu musí stát vždy chránit

¹⁷¹ Tamtéž.

¹⁷² Tamtéž.

¹⁷³ Phan Trung Hoài, *Vấn đề hoàn thiện pháp luật về luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tư pháp, H.2004 .tr 117. 59

¹⁷⁴ Článek 133 Ústava z roku 1980

roli advokáta s cílem zajistit výkon těchto práv. Ústava z roku 1946 stanoví „Obviněný má právo se sám bránit nebo si najmout advokáta“.¹⁷⁵ Ústava z roku 1959 stanoví, že „je zaručeno právo obžalovaného na ochranu“.¹⁷⁶ Ve srovnání s Ústavou z roku 1946 a 1959, Ústava z roku 1980 učinila důležitý krok vpřed tím, že potvrdila roli advokátů v ochraně práv obviněných a jejich postavení v ostatních soudních sporech.¹⁷⁷

3.5.3. Nařízení dne 18. prosince 1987 a vyhláška 15/HDBT ze dne 21. února 1989, o advokacii

Nařízení vlády o organizaci advokacie bylo vydáno Státním výborem státu dne 18. prosince 1987 s později vydanou vyhláškou Rady ministrů č. 15/HDBT ze dne 21. února 1989. Byly důležitými dokumenty pro další vývoj advokacie.¹⁷⁸

Nařízení o advokacii¹⁷⁹ z roku 1987 stanoví, že advokátní komora je stavovské sdružení advokátů, zřízené v provinciích, a že advokátní komora je instituce centrálně provozovaná městem a správní jednotkou, která klientům a organizacím nabízí právní služby a právní pomoc. Advokáti by měli aktivně přispívat k ochraně legislativy socialistické republiky, zajišťovat posílení sociálního a ekonomického fungování trhu podle zákona, chránit práva a zájmy občanů a organizací. Role advokátů v soudních sporech je v tomto nařízení také specifikována.¹⁸⁰ Advokáti přispívají k objektivnímu a zákonnému řešení případů, přispívají k uplatňování rovnoprávnosti všech občanů před zákonem a zajištění ochrany socialistické demokracie, vzdělávají občany k činnostem v souladu s Ústavou a zákony, a k respektování pravidel a zákonů socialistické republiky. Zákon stanovuje roli advokáta účastníčího se soudního řízení jako obhájce obviněného nebo na straně žalobce v jiných občanskoprávních řízeních, v trestních

¹⁷⁵ Článek 67 Ústava z roku 1946

¹⁷⁶ Článek 101 Ústava z roku 1959

¹⁷⁷ Článek 133 Ústava z roku 1980

¹⁷⁸ TRƯỜNG Thị Hồng Hà. Vai trò của luật sư trong hoạt động tranh tụng. Hanoi: Nhà xuất bản chính trị-Hành Chính 2009, str. 61

¹⁷⁹ Nařízení č. 2A-LCT/HĐNN8, *Pháp lệnh tổ chức luật sư.ze dne 18. 12. 1987, nařízení o organizaci advokacie*

¹⁸⁰ TRƯỜNG Thị Hồng Hà. Vai trò của luật sư trong hoạt động tranh tụng. Hanoi: Nhà xuất bản chính trị-Hành Chính 2009, str. 61

řízení, včetně řízení v jurisdikci soudů vojenského soudu, který je zastupuje. Jako advokátní zástupce dále může zastupovat klienta v občanskoprávních, manželských, rodinných a pracovních případech. Při účasti na soudním řízení mají advokáti následující práva:¹⁸¹

1. Jsou rovni ostatním subjektům účastnících se soudního procesu. Advokát není povinen podávat svědeckou výpověď o skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb obviněnému nebo jiným stranám sporu.
2. Studovat případné spisy, předkládat důkazy, setkat se soukromě s obviněnými, obžalovanými a dalšími stranami sporu, navrhopvat doplňující prohlášení, doplňovat potřebné dokumenty a předkládat další nezbytné návrhy.
3. Navrhovat změnu osob, které vedou řízení či vystupují jako účastníci sporu. Patří sem například státní zástupci, vyšetřovatelé, soudci, místopředsedové soudu, porotci, soudní úředníci, vedoucí a místopředsedové prokuratury.
4. Účastnit se u výslechu a líčení v soudním řízení, navrhopvat opatření k nápravě obžalovaného, navrhopvat náhradu škody a urovnání občanských, manželských, rodinných a pracovních sporů.
5. Doplnňovat a odstraňovat chyby v zápise ze soudní jednání.
6. Odvolávat se proti soudním rozsudkům v případě obhajoby nebo zastupování obžalovaných, ve sporech ve věcech nezletilých nebo osob s fyzickým nebo duševním znevýhodněním.¹⁸²

Aby byla zajištěna objektivita při soudních sporech, nařízení o advokátních komorách z roku 1987 stanovuje, že vyšetřovatelé, státní zástupci, soudci, porotci lidí, svědci, znalci a tlumočníci nesmí být podjatí proti účastníkovi soudního řízení. Advokát může ve stejném soudním řízení zastupovat více obžalovaných, obviněných nebo stran sporu, přičemž jejich zájmy nesmí být v rozporu. Dále platí, že je přípustné, aby obviněnou či obžalovanou stranu sporu mohlo zastupovat více advokátů.¹⁸³

Dle nařízení o advokacie vydaná společně s Vyhláškou Rady ministrů č. 15/HDBT ze dne 21. února 1989 je Advokátní komora vytvořena s cílem pomoci

¹⁸¹ článek 8-28 nařízení dne 18. prosince 1987 a vyhláška 15/HDBT ze dne 21. února 1989, o advokacii

¹⁸² TRƯỜNG Thị Hồng Hà. Vai trò của luật sư trong hoạt động tranh tụng. Hanoi: Nhà xuất bản chính trị-Hành Chính 2009, str. 62

¹⁸³ Tamtéž.

občanům a organizacím v souladu s právními předpisy Ústavy z roku 1980, Vyhláškou o advokátní komoře z roku 1987 a dalšími ustanoveními zákona Vietnamské socialistické republiky. Advokátní komora má povinnost chránit legitimní práva a zájmy občanů a organizací, chránit zákon a socialistický režim. Při účasti na soudním řízení mají advokáti práva a povinnosti stanovené procesním právem. Příslušné agentury, organizace a jednotlivci odpovídají za zajištění toho, aby právníci uplatňovali tato práva a povinnosti.¹⁸⁴

Lze konstatovat, že výše uvedené právní dokumenty vytvořily relativně otevřený právní prostor pro činnosti vietnamských advokátů, přičemž advokacie je považovaná za společenskou a profesní kariéru, která dodnes získává stále větší pozornost a respekt ve společnosti.

3.5.4. Ústava z roku 1992

Ústava z roku 1992 taktéž posílila roli advokátů při soudních sporech na ochranu zákonných práv a zájmů účastníka sporu a zajišťovala řádné a spravedlivé soudní řízení, které přispívalo k ochraně legislativy v socialistické republice. Na základě těchto základních ustanovení byla výslovně specifikována advokátní instituce a role advokátů v soudních sporech občanskoprávních, ústavněprávních, obchodních, pracovních a při správních činnostech. Tyto role byly zakotveny v trestním zákoně, trestním řádu, občanském zákoníku, obchodním zákoníku, pracovním zákoníku a ve správním řádu.¹⁸⁵

3.5.5. Nařízení o advokacie z roku 2001

Nařízení o advokacii, která byla přijata dne 25. července 2001 Výborem Národního shromáždění, jsou považovaná za důležitý krok v procesu budování a zdokonalování instituce advokacie a přináší vietnamské advokátní instituce blíže k mezinárodnímu zvyklostem. Nařízení o advokacii nejen posiluje postavení advokátů ve společnosti, ale také povyšuje postavení advokáta na úroveň advokátů v jiných zemích. Proces vytváření nařízení o advokacii byl příslušnými advokátními komorami, agenturami a organizacemi dlouhodobě konzultován a byl opakovaně

¹⁸⁴ Tamtéž.

¹⁸⁵ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tim hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str. 68

přezkoumáván Výborem pro právní záležitosti Národního shromáždění a Stálým výborem pro národní právo. Sdružení také vedlo mnoho zasedání, aby poskytlo vedení k přípravě. Při přípravě nařízení byl podrobně prováděn přezkum právních předpisů, vyhlášek a nařízení nejen ve Vietnamu, ale i po celém světě.¹⁸⁶

Nařízení o advokacii stanovuje následující „*Advokát je osoba, která je způsobilá k výkonu advokacie podle tohoto nařízení a účastní se soudního řízení, advokátního zkoušení a služeb. Je povinen splňovat zákonné požadavky na žádost jednotlivců a organizací za účelem ochrany jejich legitimních práv a zájmů v souladu s ustanoveními zákona*“.¹⁸⁷

Nařízení o advokacii v roce 2001 přispělo k rychlému nárůstu počtu advokátů v zemi, a to jak z hlediska kvantity, tak i kvality. Postupně zlepšovalo profesionalitu v praxi advokáta. Dá se říci, že nařízení o advokacii učinilo velký zlom v procesu zdokonalování právní instituce ve Vietnamu a vytvořilo nový právní základ pro plnění stále rozmanitějších a komplexnějších požadavků v zemi. Činnosti advokátů nejen včas uspokojovaly rostoucí potřebu právní pomoci jednotlivcům a organizacím, ale též významně také přispěly k ochraně legitimních práv a zájmů obviněných, obžalovaných a dalších účastníků sporu a rovněž přispívaly k vytváření příznivého právního prostředí. Praxe však odhalila určitá omezení plynoucí z nařízení o advokacii v roce 2001, která zcela a komplexně nesplnila požadavky právní reformy, především reformy soudnictví a hospodářské integrace. Mezinárodně se Vietnam připravoval na podmínky pro vstup do Světové obchodní organizace (WTO).¹⁸⁸

3.6 . Životopisy vybraných advokátů

Pro období vzniku a rozvoje advokátní profese ve Vietnamu během prvních 60 let, tj. před rokem 1931, je charakteristické, že advokátními obhájci byli převážně Francouzi, často nazývaní „*trạng sư*“. Výjimkou byli Vietnamci, kteří měli cizí státní občanství, převážně francouzské, ti mohli být také advokáti. Takto

¹⁸⁶ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tim hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str. 75

¹⁸⁷ Článek 1 Nařízení o advokacie v roce 2001, *Pháp lệnh Luật sư* č. 37/2001/PL-UBTVQH10 ze dne 23.7.2001

¹⁸⁸ NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tim hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017, str. 76

skupina právníků byla označován jako „*luật sư tiền bối*“¹⁸⁹. Patřili do ní Phan Văn Trường (1876-1933), Trần Văn Chương (1898-1986) a Trịnh Đình Thảo (1901-1986). Phan Văn Trường je považován za prvního Vietnamce, který se stal advokátem.¹⁹⁰

Po reformě právníkové profese v letech 1930-1931 bylo povoleno vietnamským lidem v Kočínčíně¹⁹¹ a Vietnamcům z oblastí Tonkin, Annam a Cao Miên, Kambodže a Laosu, což byly oblasti nazývané francouzský protektorát v Indočíně, „*protégé français indochinoise*“, konat advokátní profesi. Současně koloniální autority měly zájem o vytvoření školy pro studium práva, kde by mohli studenti získat titul bakaláře práv. Právníká a odborná škola se sídlem v Hanoji nazvaná Právníká a správní škola „*École de Droit et d'Administration*“ označovaná jako Hlavní právníká škola byla zřízena nařízením generálního guvernéra Indočíny dne 15. října 1917. Dne 18. září 1924 byla škola přejmenována na Vysokou školu Indočíny „*École des Hautes Étude Indochinoises*“; 11. září 1931 byl název změněn na Vysoká škola právníká Indočíny „*École Supérieur De Droit De l'Indochine*“ a v roce 1941 změněn na Právníká fakulta Indočíny „*Faculté de Droit de l'Indochine*“.¹⁹²

Založením právníkové fakulty počet absolventů studia práv vzrostl. V důsledku toho se také zvýšil počet vietnamských právníků v Saigonské advokátní komoře a Hanojské advokátní komoře. Do roku 1945 nebyl počet advokátů vysoký, ale v populaci nad Francouzi už dominoval podíl Vietnamských advokátů. Patřili sem nejznámější advokáti jako jsou např. na severu Bui Tuong Chieu, Tran Van Chuong, Nguyen Manh Tuong, Phan Anh, Do Xuan Sang, na jihu slavná jména jako Bui Thi Cam, Vuong Quang Nhuong, Nguyen Thanh Vinh, Pham Van Bac, z nichž paní Bui Thi Cam byla první vietnamskou advokátkou.¹⁹³

3.6.1. Phan Văn Trường (1876-1933)

¹⁸⁹ „*luật sư tiền bối*“ - starší označení advokátů

¹⁹⁰ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 77

¹⁹¹ tzv. „*patřící do francouzské kolonie v Indočíně*“: *Sujet français indochinois*

¹⁹² Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 77

¹⁹³ Tamtéž

Phan Văn Trường je považován za prvního vietnamského advokáta. Narodil se dne 25. září 1907 v Đông Ngạc, dnešní Hanoji. V dětství se proslavil inteligencí, hovořil a psal plynule čínsky, vietnamsky a francouzsky, navíc absolvoval Hanojskou tlumočnickou školu. Všichni jeho bratři Phan Tuấn Phong, Phan Trọng Kiên a Phan Văn Trường se aktivně účastnili občanského hnutí "Đông Kinh nghĩa thực"¹⁹⁴ (1907), byli zatčeni, vyhnáni a sám Phan Văn Trường uprchl do Francie, aby našel způsob, jak zachránit svou vlast.¹⁹⁵

Ve Francii se snažil získat francouzské občanství a také se chtěl dostat na právnickou univerzitu. Měl touhu stát se plnohodnotným právníkem, aby mohl pomáhat vlasti a bojovat za ni. O několik let později získal magisterský titul z práva a bakalářský titul z umění, navíc byl prvním Vietnamcem, který získal titul doktor práv ve Francii (Páři). V roce 1912 se Phan Văn Trường připojil k Pařížské advokátní komoře a vykonával praxi u Vrchního soudu v Paříži.¹⁹⁶

Phan Văn Trường se aktivně věnoval vlastenecké činnosti. Spolu s Phan Châu Trinh založil Přátelskou radu „*Hội đồng bào thân ái*” a společně s Nguyễn Tất Thành založil Vietnamské vlastenecké sdružení „*Hội những người Việt Nam yêu nước*”, aby pomohl Anamskému obyvatelstvu vytvořit nárok za nezávislost, svobodu a pořádek (1919).¹⁹⁷

Ve Francii pět vlasteneckých Vietnamců Phan Châu Trinh, Phan Văn Trường, Nguyễn Ái Quốc, Nguyễn An Ninh và Nguyễn Thế Truyền spojili síly a vytvořili spolek “Ngũ Long”, které znamená doslovně pět draků. Spolek se měl vydat zpátky do Vietnamu, aby se připojil k odboji proti režimu ve Vietnamu. V roce 1922 se Nguyễn An Ninh vrátil zpátky do Vietnamu.¹⁹⁸

Ve Vietnamu se Phan Văn Trường připojil ke Spolku advokátů Vrchního soudu v Saigonu a otevřel si Advokátní kancelář na adrese 119 Mac Mahon ulici. V Saigonu pracovali advokátní intelektuálové Nguyễn An Ninh a Phan Văn Trường jako novináři, aby mohli spolu bojovat proti režimu a hlavně proti Francouzům. Noviny, které vydávali, se jmenovaly La Clôche Félée a L'Annam. Tyto dva deníky

¹⁹⁴ Účelem hnutí je vzdělávat lidi a plánovat setkání veřejnosti- otevření třídy zdarma a organizovat setkání k výměně nápadů a povzbuzování veřejnosti

¹⁹⁵ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 79

¹⁹⁶ Tamtéž.

¹⁹⁷ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 80

¹⁹⁸ Tamtéž

byly považovány ve Vietnamu v té době za jedny z nejprogresivnějších. V té době neexistovala žádná opozice vůči francouzské koloniální vládě a jedním z dokladů protirežimních snah jsou i tyto noviny.¹⁹⁹ Oba z nich byli mnohokrát vězněni z důvodu podněcování vzpoury. V roce 1933 po propuštění z vězení Phan Van Truong náhle onemocněl a zemřel 22. dubna téhož roku v Hanoji ve věku 57 let.²⁰⁰

3.6.2. Bùi Thị Cẩm (1912 -?)

Bùi Thị Cẩm byla první vietnamskou advokátkou. Narodila se v roce 1912 ve vesnici Tân Quy Đông v okrese Châu Thành v provincii Sa Đéc v uznávané rodině. Byla sestřenicí politického ústavodárce Bùi Quang Chiêu.²⁰¹

Studovala na Dívčí škole Sa Đéc, poté šla na střední školu Chasseloup Laubat v Saigonu, kde zakončila studium maturitou. Po dokončení střední školy odešla studovat do Francie. Na francouzské půdě získala titul bakaláře práv (1936) a následně doktorka práv (1941). Je první žena z Vietnamu, která získala titul doktor práv. Po období advokátní praxe u Nejvyššího soudu v Páí byla přijata do advokátního stavu a vrátila se do své domovské země, aby se připojila k Advokátní komoře u Nejvyššího soudu v Saigonu.²⁰²

V Saigonu nadšeně povzbuzovala a pomáhala svému manželovi, který utekl před režimem. Ode dne 23. září 1945, byla advokátka Bùi Thị Cẩm aktivně zapojena do Organizačního výboru saigonského městského stranického výboru - Ban trí vận của Thành ủy Sài Gòn "Chợ lớn", který fungoval jako spojení mezi advokáty Pham Ngoc Thuan, Hoàng Quốc Tân (vedoucí výboru Trí Vận Thành), Nguyễn Hữu Thọ, Hồ Tri Châu a Bùi Thị Nga a dalšími.²⁰³

V roce 1947 byla advokátka Bùi Thị Cẩm jmenována Stranickým výborem Ban Trí vận thành ủy Sài Gòn - Chợ Lớn jako koordinátorka práce na

¹⁹⁹ Ngô Hà, trong Địa chí văn hoá Thành phố Hồ Chí Minh, tập 1, Nxb. Thành phố Hồ Chí Minh, tr. 349-359

²⁰⁰ Tamtéž

²⁰¹ Bùi Quang Chiêu (1873-1945), inženýr, založil v Saigonu v roce 1923 Ústavní stranu politickou „Pháp- Việt để huế“, která požaduje, aby Francie provedla „mírovou reformu“ v rámci Francouzské koloniální práva. Byl zabit 29. září 1945

²⁰² Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 81

²⁰³ Tamtéž.

dokončení Manifestu intelektuálů za ukončení války. Byla také oddanou členkou Katolické asociace jižního odporu "Hội công giáo kháng chiến Nam Bộ"(1950).

V roce 1954 se s manželem přestěhovala na sever Vietnamu. Zastávala funkci místopředsedkyně Ústředního výkonného výboru Vietnamské ženské unie a místopředsedkyně Vietnamského výboru pro ochranu míru.²⁰⁴

Po sjednocení Vietnamu dne 30. dubna 1975 odešla s manželem do Ho Či Minova města. Byla členkou Výkonného výboru a Ústředního výboru fronty Vietnamské vlasti v letech 1983 až do roku 1993.²⁰⁵

3.6.3. Nguyễn An Ninh (1900-1943) *„Být advokátem pro lidi a ne pro sebe.“*²⁰⁶

Nguyễn An Ninh se narodil 15. září 1900 ve městě obce Long Thượng, které se nachází v okrese Cần Giuộc v provincii chợ Lớn. Pocházel z široké rodiny (gia đình thâm nho) s vlasteneckou tradicí, praktikující tradiční medicínu. Jeho otec byl Nguyễn An Khương - aktivní člen hnutí Duy Tân na jihu.²⁰⁷

Studoval na střední škole Chaseloup Laubat, kterou a absolvoval s vyznamenáním. V roce 1916 byl Nguyen An Ninh přijat na lékařskou fakultu na Indočínské vysoké škole v Hanoji, ale brzy zjistil, že medicína pro něj byla špatnou volbou a přestoupil na práva. Během druhého ročníku studia práv na škole École De Droit et d'Administration, se rozhodl přestoupit na práva ve Francii.²⁰⁸

Studoval na Vysoké škole právnické na Sorbonně v Paříži. V říjnu 1922 po absolvování bakalářského studia a po ukončení doktorské práce na Sorbonské univerzitě nezůstal ve Francii, aby dodělal doktorát, ale vrátil se do země kvůli kampani za národní obrození. V Saigonu přednesl mnoho přednášek v Asociaci Kočičiny „Hội Khuyén học Nam Kỳ“, kde povzbuzoval mladé lidi k tomu, aby žili podle svých snů a bojovali o jejich dosažení. Při přednáškách zdůrazňoval myšlenku rozšiřování vzdělanosti lidí, nutnosti vytvoření nové intelektuální třídy v zemi, která bude milovat demokracii, ctít svobodu a občanská práva, a která by

²⁰⁴ Tamtéž.

²⁰⁵ Tamtéž., str. 82

²⁰⁶ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.84

²⁰⁷ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.84

²⁰⁸ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.85

měla vést lidi v boji za svobodu Vietnamu.²⁰⁹ Kromě toho, 25. května 1925, Nguyen An Ninh také přednesl projev v Klubu Sociétés Savantes (Pái), ve kterém vyzval k boji za nezávislost a svobodu Vietnamu.²¹⁰

V Saigonu se podílel na vydávání novin, psal novinové články motivující k boji s režimem (La Cloche Fêlée a L'Annam) a organizoval spolek mládeže Cao Vọng, známý jako tajná společnost Nguyễn An Ninh „Hội kín Nguyễn An Ninh” s přibližně 4 000 členy, kteří byli zaměřeni proti Francii. Byl celkem pětkrát zatčen a to v letech 1926, 1929, 1936, 1937 a 1939 před francouzským soudem v Indočíně a odsouzen k trestu odnětí svobody.²¹¹

V roce 1932, po pouhých 3 let poté, co byl propuštěn z vězení za zakládání tajné společnosti, si Nguyễn An Ninh pronajal dům svého přítele, pana Trịnh Hung Nghĩa, číslo 95 ulice Lagrandière (dnes ulice Lý Tự Trọng), aby si otevřel advokátní kancelář s vývěsní cedulkou Advokátní poradce Nguyễn An Ninh. Tato advokátní kancelář údajně měla poskytovat poradenství lidem bezplatně, a to hlavně lidem, kteří chtěli podávat žalobu za nespravedlnost v zemi. To však bylo jen zástěrkou, aby tajný spolek unikl pozornosti vlády a tajně organizoval převrat.²¹²

Přibližně měsíc poté, co lidem začal poskytovat právní poradenství, přišla policie zkontrolovat jeho licenci. Protože právník Nguyen An Ninh nebyl zapsán na seznamu advokátní komory, byl donucen odstranit ceduli advokátní kanceláře a byl nařízen proces kárného řízení. Soud mu uložil pro přestupek pokutu 16phrăng za nezákonnou právní praxi.²¹³

Jako vlastenec chtěl vždy být blízko k lidem a pomáhat chudým, kteří trpěli nespravedlností, i když musel často jednat protizákonně. Při pátém zatčení Saigonský soud v soudním řízení ze dne 27. července 1940 odsoudil Nguyen An Ninh za „podvratné tajné činnosti proti státu“ a uložil mu trest odnětí svobody na 5

²⁰⁹ (* Ngày 25.1.1923 diễn thuyết đề tài “Une culture pour les Annamites” (Nền văn hoá cho dân Việt nam); ngày 15.10.1923 diễn thuyết đề tài „L’Idéal De la jeunesse Annamite”

²¹⁰ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.85

²¹¹ Trung tâm Nghiên cứu quốc học, Nguyễn An Ninh qua hồi ức của những người thân, Nxb. Văn học, Hà Nội, 2009, str.136

²¹² Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.85

²¹³ Báo Phụ nữ Tân văn số 212 ngày 17.8.1933

let v Côn Đảo a 10 let vyhnanství. Zemřel na nevléčitelnou nemoc v Côn Đảo 14. srpna 1943 ve věku 43 let.²¹⁴

3.6.4. Trần Văn Chương (1898 - 1986)

Trần Văn Chương byl místopředsedou vlády ministra zahraničí. Narodil se v roce 1898 v Nam Định, v zámožné rodině. Byl synem generálního guvernéra Nam Định Trần Văn Thông a jeho strýc byl inženýr Bùi Quang Chiêu (vůdce Konstituční politické strany Kočincíny - "lãnh tụ Đảng Lập hiến Nam Kỳ" 1923).²¹⁵

Trần Văn Chương měl mladšího bratra, Trần Văn Đỗ (1930 - 1990), doktora, který se později stal ministrem zahraničí za vlády prezidenta Ngô Đình Diệm (od července 1954 do října 1955), v roce 1965 jako působil jako místopředseda vlády a poté jako generální komisař zahraničních věcí (1965 - 1967). Manželka Trần Văn Chương, rozená Trần Thị Nam Trân (1910 - 1986), byla dcerou ministra armády Trần Trọng Huế.²¹⁶

Jako dítě Trần Văn Chương studoval v Hanoji. Následně strávil 11 let v Alžírsku jako student. Po dokončení studia v Alžírsku odešel studovat do Francie Právnickou univerzitu. V roce 1922 získal titul doktor práv.²¹⁷

Do vlasti se vrátil ještě téhož roku a tajně se připojil k advokátní komoře Nejvyššího lidového soudu v Saigonu a měl advokátní praxi v Bạc Liêu. Od roku 1925 do roku 1935 pracoval jen v Saigonu. V roce 1940 se Trần Văn Chương přestěhoval do Hanoje a otevřel advokátní kancelář na ulici 71 Gambetta, nyní ulici Trần Hưng Đạo.²¹⁸

Po japonském převratu proti Francii v dubnu 1945 byl ustanoven kabinet generálního velvyslance (předsedy vlády) Trần Trọng Kima, byl Trần Văn Chương jmenován místopředsedou vlády a ministrem zahraničních věcí.

Po Ženevské dohodě (1954), kdy byl na jihu zřízen režim Vietnamské republiky v čele s prezidentem Ngô Đình Diệm, byl advokát Trần Văn Chương jmenován za vietnamským velvyslancem. Dne 23. srpna 1963, kvůli nesouhlasu s

²¹⁴ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.84

²¹⁵ Tamtéž, str.88

²¹⁶ Tamtéž.

²¹⁷ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.88

²¹⁸ Tamtéž.

politikou prezidenta Ngo Dinh Diema, která byla mnohými vnímána jako protibuddhistická, rezignoval jako velvyslanec. Rodina Trana byla buddhistického vyznání, přičemž rodina Ngoa katolické víry.²¹⁹

Krátce po rezignaci emigroval se svou rodinou do Spojených států. Ze Spojených států společně s manželkou Trần Văn Chương organizoval svržení vlády. Prvního listopadu 1963 byl Ngo Dinh Diem svržen.²²⁰

Advokát Trần Văn Chương byl ve své době známým a slavným advokátem.

V roce 1986 byl Trần Văn Chương i se svou manželkou zabit ve svém soukromém domě ve Washingtonu DC. Bylo mu 88 let. Vrahem byl jeho syn, Trần Văn Khiêm, jenž byl brzy poté zatčen americkou policií. Americký soud jej zprostil obžaloby z důvodu duševní nemoci. V roce 1993 byl Khiêm deportován ze St. Elizabeths a na základě soudního rozhodnutí odcestoval do Francie.²²¹

3.6.5. Trịnh Đình Thảo (1901 - 1986)

Pocházel z bohaté rodiny v Hanoji, ale celý svůj život strávil v politice na jihu země. Trịnh Đình Thảo se narodil 20. července 1901 v Chính Kinh, v okrese Hòa Long, provincie Hà Đông (nyní Hanoj). Po první světové válce odešel Trinh Dinh Thao do Francie studovat. Vystudoval právo, literaturu, ekonomii a obchod ve Francii a získal titul bakaláře práv, bakaláře umění, magisterský titul v ekonomii a obchodu a dokonce titul doktor práv.²²²

V roce 1927 se Trinh Dinh Thao připojil k Vrchnímu soudu v Aix Marseille. Před francouzským soudem úspěšně obhájil mnoho Vietnamců. Začátkem roku 1929 se Trinh Dinh Thao vrátil do své domovské země v oblasti Kočínčiny a připojil se k Nejvyššímu soudu v Saigonu. Jeho advokátní kancelář byla umístěna na ulici Mac Mahon (nyní ulice Nam Kỳ Khởi Nghĩa) vzdálené od sídla Saigonského soudu jen několik set metrů.²²³

Dne 9. března 1945, po japonském převzetí moci ve Vietnamu, deklaroval “nezávislost” Vietnamu. Dne 17. dubna byl Trần Trọng Kim pověřen zřízením

²¹⁹ Tamtéž, str. 89

²²⁰ Tamtéž, str. 89

²²¹ Tamtéž, str. 89

²²² Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.91

²²³ Tamtéž.

občanského kabinetu složeného ze známých intelektuálů, kteří během francouzského koloniálního období nespolupracovali s francouzským režimem. Císař Bao Da a právník Trinh Dinh Thao, který sloužil jako ministr spravedlnosti navštívili vězení při cestě od Saigonu do Hue. Při této příležitosti požádal od císaře o propuštění všech politických vězňů a vlasteneckých bojovníků, kteří byli uvězněni, což císař učinil.²²⁴

Po druhé světové válce advokát Trịnh Đình Thảo odmítl pozvání císaře Bao Dai, aby se stal předsedou Národní vlády Vietnamu. (1949).²²⁵

Během období před srpnovou revolucí a po srpnové revoluci do roku 1954 se Trinh Dinh Thao aktivně podílel na činnostech Viet Minh²²⁶. Spolu s francouzským poslancem Alainem Savarym odešli tajně do válečné zóny Dong Thap Muoi. Zde se setkali s mnoha klíčovými členy Viet Minh, jako je Tuồng Nguyễn Bình, advokát Phạm Văn Bạch, advokát Phạm Ngọc Thuần, advokátka Bùi Thị Cẩm a advokát Nguyễn Thành Vĩnh. Člen partyzánské organizace Nam Kỳ Lê Duẩn požádal, aby se vrátil do města, protože právníci působící ve městě jsou pro organizaci výkonnější než ve válečné zóně.²²⁷

Po svém návratu do Saigonu Trịnh Đình Thảo vystupoval jako vlastenecký intelektuál, mnohokrát se ocitl ve vyšetřovací vazbě a byl také donucen pracovat v přístavních docích za politické zločiny.

Po Ženevské dohodě (1954) bylo v Saigonu zřízeno mírové hnutí „Phong trào hòa bình” zahrnující mnoho intelektuálů jako je právník Nguyễn Hữu Thọ, inženýr Lưu Văn Lang, profesor Phạm Huy Thông, profesor Nguyễn Văn Dường. Trịnh Đình Thảo byl advokátním poradcem a čestným předsedou mírového hnutí. V roce 1963 Trịnh Đình Thảo aktivně podporoval buddhistické hnutí proti režimu Ngo Dinh Diem „*Phật giáo chống chế độ Ngô Đình Diệm*”.

Kolem začátku roku 1965 se zrodilo hnutí sebeurčení "phong trào tự quyết ra đời", ztělesňující mírové hnutí vedené advokátem Nguyenem Longem, ve spolupráci s dalšími zastánci hnutím za mír. Trinh Dinh Thao byl opakovaně zatýkán a propouštěn, stanul také před soudem.

²²⁴ Tamtéž.

²²⁵ Tamtéž, str. 93

²²⁶ partyzánská organizace Viet Minh

²²⁷ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.92

V roce 1968, po ofenzivě Tet "Sự kiện Tết Mậu Thân", advokát Trịnh Đình Thảo uprchl do osvobozené oblasti, kde pod vedením Vietnamské strany práce „*Đảng Lao động Việt Nam*“ působil Vietnamský svaz etnických, demokratických a mírových sil. Tato organizace, v jejímž čele působil společně s frontou „*Mặt trận Tổ quốc Việt Nam*“, vedenou advokátem Nguyen Huu Tho, ustanovila prozatímní revoluční vládu Jižního Vietnamu. V čele poradní rady byl advokát Trinh Dinh Thao.²²⁸

V roce 1975, po znovusjednocení země „*Mặt trận Tổ quốc Việt Nam*“ byla Vietnamská vlastenecká fronta jedinou frontovou organizací, která byla založena a zřízena právníkem Trinh Dinh Thao jako členem prezidia Ústředního výboru frontu Vietnamské vlasti "Ủy viên Đoàn Chủ tịch Ủy ban Trung ương Mặt trận Tổ quốc Việt Nam". Poté, po volbách do Národního shromáždění 25. dubna 1976, byl Trinh Dinh Thao v roce 1980 zvolen členem Národního shromáždění a členem Výboru pro návrh Ústavy.²²⁹

Trinh Dinh Thao zemřel přirozenou smrtí 3. dubna 1986 v Ho Či Minově městě ve věku 85 let.

3.6.6. Phan Anh (1912 - 1990)

Phan Anh se narodil 1. března 1912 ve vesnici Tung Anh, v okrese Duc Tho, v provincii Ha Tinh. Vyrůstal bez matky od deseti let. Přestože vyrůstal v chudé rodině, měl ve škole dobrý prospěch. V roce 1929 dostal stipendium na škole Trường Bưởi - slavné střední škole v Hanoji, čímž získal možnost zde studovat.²³⁰

Po ukončení bakalářského studia navštěvoval Právníckou školu Indočíny (École Supérieure de Droit de l'Indochine). Během studia právnícké fakulty vyučoval také na školách Thang Long a Gia Long. V roce 1937 absolvoval s vyznamenáním titul bakaláře práv. V roce 1938 odešel do Francie studovat a připravovat se na obhajobu doktorské práce. Dokončení práce bylo poznamenáno propuknutím druhé světové války v Evropě a Phan Anh se musel vrátit do své domovské země dříve než mohl tuto práci obhájit.²³¹

²²⁸ Tamtéž

²²⁹ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.93

²³⁰ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.95

²³¹ Tamtéž, str. 95

V roce 1941 se Phan Anh připojil k advokátní komoře Vrchního soudu Hanoj „*Tòa Thượng thẩm Hà Nội*“, konal praxi v advokátní kanceláři Bùi Tường Chiếu, která se proslavila v soudních politických případech před rokem 1945 v Hanoji. Advokát Phan Anh se také podílel na obhajobě vietnamských vojáků před soudem, kteří byli zajati francouzským koloniálním režimem. V rozhovoru mimojiné prohlásil: „*Nejsem komunista. Dosud nejsem členem strany, ale spolupracuji se stranou*“.²³² V tomto období ve Vietnamu neexistovala socialistická intelektuální třída, která by nebyla zároveň členem Komunistické strany.²³³

Advokát Phan Anh je průkopníkem ústavní legislativní novelizace. Během kariéry novináře v Thanh Nghi (1941 - 1945) studoval řadu zahraničních článků o ústavního myšlení a srovnával je s Vietnamskou Ústavou. Podle Phan Anha musí být národní nezávislost spojena se svobodou a demokracií. Prosazoval zásady decentralizace s cílem zabránit diktatuře a zneužívání moci a zajistit skutečný demokratický a svobodný režim.²³⁴

Po japonském převzetí moci nad územím Vietnamu v dubnu 1945 byl advokát Phan Anh ministrem Ministerstva mládeže. V této době navrhl vietnamskou Ústavu.²³⁵

Po úspěšné srpnové revoluci v roce 1945 pověřil prezident Ho Chi Minh Phan Anha úkolem shromáždit intelektuály na podporu revoluce. V roce 1946 byl advokát Phan Anh jmenován ministrem obrany v koaliční vládě odporu (zřízené 2. března 1946). Později byl několikrát pověřen řízením ministerstev ve vládě a to jako ministr hospodářství (1947 - 1951), ministr průmyslu a obchodu (1951 - 1955), ministr obchodu (1955 - 1958), a ministr zahraničního obchodu (1958 - 1976).²³⁶

Kromě toho byl místopředsedou Národního shromáždění a místopředsedou Ústředního výboru Vietnamské vlasti.

V roce 1955 byla založena Vietnamská advokátní komora, kde byl zvolen do funkce předsedy.²³⁷

²³² Vũ Đình Hòe , Thanh Nghi (Hồi ký) , Nxb . Văn học , Hà Nội , 2000 , str . 480

²³³ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.95

²³⁴ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.96

²³⁵ Tamtéž.

²³⁶ Tamtéž.

²³⁷ Tamtéž.

Advokát Phan Anh zemřel 28. června 1990 v Hanoji ve věku 78 let.²³⁸

3.6.7. Vũ Văn Hiến (1911 - 1963)

Byl žurnalistou, diplomatem, vysokoškolským učitelem práv a advokátem se specializací na politiku, ekonomii a obchodu.

Vũ Văn Hiến se narodil v roce 1911 ve vesnici Thổ Cầu v okrese Kim Động v provincii Hưng Yên v chudé konfuciánské rodině. Jeho rodiče zemřeli brzy po jeho narození, a proto byl adoptován příbuznými. Byl veden ke studiu a zdárně splnil maturitu. Po maturitě získal titul bakaláře práv v Hanoji. Ve stejném roce obdržel stipendium na studium práv ve Francii. V roce 1939 promoval na Právnické fakultě Univerzity v Paříži s diplomovou prací na téma Městský majetek v Tonkinu „*La propriété communale au Tonkin*“.²³⁹

Když vypukla druhá světová válka (1939 - 1945), vrátil se domů. Od roku 1939 do roku 1941 pracoval jako asistent ředitele Finančního oddělení Indočíny v Hanoji. Později rezignoval a zapsal se do Hanojské advokátní komory a otevřel si v Hanoji soukromou advokátní kancelář. Během praxe se advokát Vu Van Hien ukázal jako talentovaný a neohrožený obhájce s vlasteneckým duchem.

V roce 1941 právník Vũ Văn Hiến, právník Phan Anh (1912 - 1990) a jejich vedoucí Vũ Đình Hòe (1812 - 2011) založili noviny Thanh Nghị. Byl členem Redakční rady a hlavním sloupkařem těchto novin pod jménem Tân Phong.

V roce 1945, po japonském převratu proti Francii, (9. března 1945), byl pozván, aby se stal členem pro-japonské vlády Tran Trong Kim, kde zastával funkci ministra financí. Připojil se k Radě pro právní a finanční reformy, do které ho pozval císař Bảo Đại.²⁴⁰

V roce 1945, po úspěšné srpnové revoluci, vznikl stát Vietnamské demokratické republiky. Vũ Văn Hiến byl přizván do vietnamské delegace (ve funkci generálního tajemníka, vedoucího finančního a obchodního oddělení). Delegace měla jednat s Francií na konferenci v Đà Lạt (od 18. dubna do 5. května 1946). Jednalo se o přípravu na další oficiální jednání konaná v Paříži.²⁴¹

²³⁸ Tamtéž.

²³⁹ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.98

²⁴⁰ Tamtéž.

²⁴¹ Tamtéž.

Po celonárodní odbojové válce "Toàn quốc kháng chiến" byl právník Vu Van Hien vězněn francouzskou koloniální vládou ve vězení Hoa Lo v Hanoji.

V roce 1954, poté, co byla země dle Ženevské dohody rozdělena, emigroval se svou rodinou na jih (do Saigonu). Od té doby se přestal politicky angažovat, ale nadále pracoval jako advokát a současně vyučoval na Právnické fakultě v Saigonu, kde byl děkanem profesor Vu Van Mau. Vu Van Hien byl v Saigonu známý svou účastí na politických a finančních soudních případech.²⁴²

Během své vědecké výzkumné kariéry sepsal a publikoval práce o finančním a ekonomickém právu. Mezi nejznámější tituly patří *La propriété communale au Tonkin* z roku 1940, *Limpôt personnel et limpôt des corvées de 1862-1936* (1940), *Les principales contributions indirectes en Indochine* (1942).²⁴³ Zemřel v roce 1963 v Saigonu, ve věku 52 let.²⁴⁴

3.6.8. Nguyễn Mạnh Trường (1909 - 1997)

Nguyễn Mạnh Trường se narodil 16. září 1909, ve vesnici Cổ Nhuế v okrese Từ Liêm v Hanoji. Byl to intelektuál, údajně vysoce inteligentní a talentovaný advokát, opředen mnoha legendami, který hájil občany Vĩnh Thụy.²⁴⁵

Od útlého věku studoval francouzštinu na škole Paul Bert. Nguyen Manh Tuong poté studoval na francouzské škole Albert Sarraut v Hanoji. Ve věku 16 let absolvoval Vysokou školu filosofie a v říjnu 1927 získal stipendium na studium ve Francii. Na jihu Francie studoval právo a literaturu na univerzitě v Montpellier. Během dvou let získal dva bakalářské tituly, tj. bakalář umění (1929) a bakalář práva (1930). V květnu 1932 obhajoval Nguyen Manh Tuong svou disertační práci v oboru právo a v následujícím měsíci (červen 1932) obhájil svou disertační práci z literatury na téma Jedinečnost „*độc nhất vô nhị*“, která byla hodnocena jako vynikající. Porota a profesor univerzity ho ocenili „Výzkumná práce Nguyen Manh Tuong je skutečně úplným právně literárním dílem“.²⁴⁶

²⁴² Tamtéž, str. 99

²⁴³ Tamtéž.

²⁴⁴ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.99

²⁴⁵ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.100

²⁴⁶ Tamtéž.

Pro zajímavost v roce 1989, po téměř 60 letech navštívil Francii a svou alma mater. Profesor a rektor univerzity v Paříži VII se svěřil profesorovi Nguyễn Mạnh Tườngovi jakožto bývalému studentovi, že se za posledních 60 let ve Francii neobjevil francouzský ani zahraniční student, který by překonal jeho rekord tj. dva doktoráty ve věku 22 let.²⁴⁷

V září 1932 se Nguyễn Mạnh Tường vrátil domů, ale nepřijal žádnou pozici v koloniální vládě. Přesto si přál přispívat k zvyšování úrovně vzdělanosti vietnamských studentů.²⁴⁸ Poté Nguyễn Mạnh Tường nastoupil jako učitel na protektorátní střední škole „*Trường Trung học Bảo hộ*“, často nazývané Trường Bưởi.²⁴⁹

V roce 1946 vypukl celonárodní odboj. Nguyễn Mạnh Tường odešel do válečné zóny Việt Bắc, vstoupil do Liên khu II a Liên khu IV. Ve válečném pásmu byl jmenován vládním advokátem a obhájcem při soudních řízeních. S erudovanými znalostmi byl pozván do delegace vietnamské vlády na přípravnou konferenci Đà Lạt (od 18. dubna do 5. května 1946), poté byl členem politického oddělení, ekonomického a finančního oddělení. Nesmrtelné heslo, které bylo později použité jako text na praporech a které bylo opakováno mnoha lidmi „*Jih je tělo našeho těla, krev naší krve*“ (Le Nam Bộ - il est la chair de notre chair , le sang de notre sang), vyslovil Nguyễn Mạnh Tường během konference Đà Lạt.

Po úspěchu hnutí odporu mu byl udělen titul profesora na Hanojské všeobecné státní univerzitě, byl děkanem Hanojské Univerzity umění a věd a zástupcem ředitele na Státní hanojské univerzitě vzdělávání.²⁵⁰

Nguyễn Mạnh Tường si otevřel advokátní kancelář na ulici Gambetta č. 77 (nyní ulice Tran Hung Dao), v Hanoji. Byl to talentovaný advokát s dobrou rétorikou. Se svými ostrými argumentačními schopnostmi zachránil mnoho lidí ve velkých případech před a po srpnové revoluci 1945, u vojenského soudu, lidového soudu, a během soudních procesů privatizace pozemků státem. Zvláště známý je

²⁴⁷ Dương Trung Quốc , Nguyễn Mạnh Tường - Người lập kỷ lục trên đất Pháp <http://dantri.com.vn/giao-duc-khuyen-hoc/nguyen-manh-tuong-nguoi-lap-ky-luc-tren-dat-phap-217219.htm>

²⁴⁸ Phạm Khải , Giáo sư Nguyễn Mạnh Tường - Vị hường khoa Tiến sĩ của hai nước Việt - Pháp < http://www.chungta.com/nd/tu-lieu-tra-cuu/nguyen_manh_tuong_luong_khoa_tien_si_viet_phap-6.html > , 102

²⁴⁹ Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.102

²⁵⁰ Tamtéž.

případ, který vedl spolu s právníkem Đỗ Xuân Sang u soudního případu ve vojenské oblasti Quân khu III, jenž se týkal Vietnamců obviněných ze státní zraady, z roku 1950.²⁵¹

Podle deníku Nguyễn Mạnh Tường, kde autor píše o konferenci Vietnamské vlastenecké fronty, která se konala 30. října 1956 v Hanoji, kritizoval chyby v pozemkové reformě. Na této konferenci advokát Nguyễn Mạnh Tường přečetl esej „Díky chybám v pozemkové reformě, se budovala vedoucí pozice ve státě“. Z pohledu osoby pracující v oblasti práva se odvážně podílel na návrzích týkajících se režimu, demokracie a svobody. Poté byl převelen, aby se stal odborníkem na vzdělávání, a nadále již nesměl učit ani praktikovat právo. Žil v ústraní a trpěl chudobou až do své smrti. Zemřel ve věku 88 let 13. června 1997 v Hanoji.²⁵²

4. Současné právní předpisy týkající se advokacie

4.1. Zákon o advokacii z roku 2006

Vzhledem k odhodlání Vietnamu vstoupit do WTO²⁵³ byl na 9. zasedání 11. Národního shromáždění v roce 2006 schválen zákon o advokacii. Zákon obsahuje 9 kapitol a 94 paragrafů nabývá účinnost od 1. ledna 2007.

Zákon o advokacii z roku 2006 je postaven na základě novelizace ustanovení Nařízení vlády o advokacii z roku 2001 a Nařízení vlády č. 87/2003/ND CP ze dne 22. července 2003 o advokátní komoře a praxi zahraničních advokátů ve Vietnamu. Měnil a doplňoval řadu důležitých nových bodů, které v předešlých právních dokumentech neexistovaly.

Pokud jde o podmínky pro výkon advokacie, Nařízení o advokacii z roku 2001 stanovuje že: „*Ti, kteří chtějí vykonávat advokacii, se musí připojit k advokátní komoře a mít osvědčení o advokacii*“.²⁵⁴ Zákon o advokacii z roku 2006

²⁵¹ Tamtéž.

²⁵² Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str.103

²⁵³ Světová obchodní organizace (World Trade Organization)

²⁵⁴ Článek 7 Nařízení o advokacie v roce 2001, *Pháp lệnh Luật sư* č. 37/2001/PL-UBTVQH10 ze dne 23.7.2001

stanoví opačně: „*Ti, kteří chtějí vykonávat advokacii musí mít advokátní osvědčení a připojit se k advokátní komoře*“.²⁵⁵

Standardy předepsané Zákonem o advokacii v roce 2006 zůstávají v zásadě stejné jako v Nařízení o advokacii z roku 2001, pouze s některými změnami, z nichž zvláště důležitým bodem je zkušební řád advokacie.

Zákon o advokacii²⁵⁶ bral ohledy na advokátní koncipienty vykonávající praxi, kteří ale ještě nemají dostatek zkušeností nebo znalostí jako odborní advokáti. Proto stanoví, že by neměli mít plnou odpovědnost za poskytování právních služeb klientům. Tento zákon proto navrhuje omezenou odpovědnost advokátního koncipienta. Advokátní koncipienti mohou předtím vykonávat praxi pouze pod dozorem advokáta jako školitele. Zákon o advokacii kvůli zlepšení advokátní praxe navrhnul instituci zkušební advokátní praxe (chế định tập sự hành nghề luật sư). Advokátní koncipient, který vykonával zkušební advokátní praxi se musí zaregistrovat jako zkušební advokátní koncipient u advokátní komory a musí být pod dohledem této advokátní komory.²⁵⁷

Zákon o advokacii z roku 2006 rozšířil rámec působnosti advokátů. Kromě účasti na soudním řízení, právním poradenství a jiných právních službách, jak stanovuje Nařízení o advokacii z roku 2001, Zákon o advokacii z roku 2006 umožňuje advokátům kromě zastupování na základě plné moci klienta zastupovat klienta na základě dohody. Podle tohoto ustanovení, pokud byla uzavřena smlouva o právní službě s klientem, advokát automaticky zastupuje klienta, agenturu nebo organizaci), může konat činnosti v rozsahu a obsahem odpovídající stanovené dohodě, nestanoví-li zákon jinak. Toto nové ustanovení je v souladu s trendem rozšiřování demokratických principů, vytváří právní základ a příznivé podmínky pro to, aby lidé mohli uplatňovat svá demokratická práva a chránili svá legitimní práva a zájmy.²⁵⁸

Zákon o advokacii z roku 2006 stanovuje dvě právní formy podnikání v advokacii. Podle zákona jsou to advokátní kanceláře a advokátní společnosti. Advokátní kancelář je právnícká organizace založená jediným advokátem jako soukromý podnikatelský subjekt. Ačkoliv Nařízení o advokacii z roku 2001

²⁵⁵ § 11 Zákon č. 65/2006/QH1, Luật luật sư ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

²⁵⁶ Zákon č. 65/2006/QH1, Luật luật sư ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

²⁵⁷ Zákon č. 65/2006/QH1, Luật luật sư ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

²⁵⁸ zákon č. 65/2006/QH1, Luật luật sư ze dne 29.6. 2006 (zákon o advokacii)

umožnilo zakládání advokátních kanceláří i dvěma či více advokátům, tak Zákon o advokacii toto neumožňoval. V zásadě se advokátní kanceláře dvou či více členů nelišily od advokátní firmy, kromě způsobů právní formy založení. Podle ustanovení Nařízení o advokacii z roku 2001 se soudního řízení mohli účastnit pouze advokáti, kteří byli členy advokátní kanceláře, zákon z roku 2006 toto ustanovení zrušil, z důvodu narušení pravidla soutěže mezi advokátními kancelářemi a advokátními firmami.²⁵⁹

Advokátní společnosti zahrnují partnerské advokátní firmy a právnické firmy s ručením omezeným. Členy advokátní společnosti mohou být pouze zapsaní advokáti. Ve srovnání s nařízením o advokacii, zákon o advokacii nově zavedl instituci právnické společnosti jako společnosti s ručením omezeným. V souladu s ustanoveními Obchodního zákoníku²⁶⁰, zákon o advokacii stanoví právnickou společnost jako společnost s ručením omezeným, která může být zřízena dvěma a více členy nebo i jediným členem.

Advokátní kanceláře a advokátní společnosti mají práva a povinnosti stanovené Zákonem o advokacii z roku 2006²⁶¹, Obchodním zákoníkem²⁶² a dalšími příslušnými právními předpisy. Advokáti nejen praktikují advokacii v advokátní kanceláři nebo právnických společnostech, ale mohou také pracovat na základě pracovní smlouvy.

Zákon o advokacii z roku 2006 stanovuje jednu samostatnou kapitolu o praxi zahraničních právnických organizací a zahraničních advokátů. Zákon v zásadě převzal Vládní nařízení č. 87/2003/ND-CP ze dne 22. července 2003 o praxi zahraničních právnických organizací a zahraniční advokátů ve Vietnamu. S ohledem na to, že profesní organizace právníka je považována za zvláštní druh podnikání, Zákon o advokacii stanovuje „*Pobočky zahraničních právnických organizací, zahraničních advokátní kanceláří a společnosti jsou organizovány a musí se řídit podle Zákona o advokacii z roku 2006, Obchodního zákoníku²⁶³ a dalšími právními předpisy*“²⁶⁴, aby byla zajištěna rovnost a jednotnost právního řádu.

²⁵⁹ Nguyễn, Văn Tuấn. *Tìm hiểu về nghề luật sư*. Hà Nội: Nhà xuất bản Hồng Đức, 2017, str.84

²⁶⁰ Obchodní zákoník č. 68/2014/QH13, *Luật doanh nghiệp*.ze dne 26.11.2014

²⁶¹ Zákon č. 65/2006/QH1, *Luật luật sư* ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

²⁶² Obchodní zákoník č. 68/2014/QH13, *Luật doanh nghiệp*.ze dne 26.11.2014

²⁶³ Obchodní zákoník č. 68/2014/QH13, *Luật doanh nghiệp*.ze dne 26.11.2014

²⁶⁴ §69 odst. 2 Zákon č. 65/2006/QH1, *Luật luật sư* ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

Zákon o advokacii definuje působnost zahraničních právnických organizací ve Vietnamu, přičemž pobočky a zahraniční právnícké firmy mohou zaměstnat vietnamské advokáty, mohou vykonávat právní poradenství, účastnit se soudního řízení jako zástupce klienta a ochránce legitimních práv a zájmů účastníků řízení před vietnamskými soudy, s výjimkou trestních řízení.²⁶⁵

Zahraníční advokáti působící ve Vietnamu se musí řídit zásadami Advokátní komory, dodržovat práva a povinnosti podle ustanovení Zákona o advokacii, dodržovat etický kodexu a profesní chování advokátů.²⁶⁶

Zákon o advokacii je dalším krokem v rozvoji advokacie ve Vietnamu. Zákon zlepšil jak postavení advokátů ve společnosti tak i podmínky pro činnost zahraničních advokátů.

4. 2. Novela Zákona o advokacii v roce 2012

Zákon o advokacii byl novelizován dne 20. listopadu 2012 po šesti letech účinnosti zákona. Návrh zákona byl předložen především s cílem reagovat na narůstající a neustále se měnící požadavky v oblasti poskytování právních služeb advokáty, zejména v oblasti reforem a mezinárodní ekonomické integrace.

Novela nově stanovuje trestné činy advokátů následovně „*za trestný čin jsou považované úmyslné navádění klienta, aby poskytoval nepravdivé výpovědi a falešné dokumenty, podněcování osob ve vazbě, obviněných nebo strana sporů k nepravdivým prohlášením nebo podněcování klientů k nezákonným činnostem, křivé výpovědi při soudních řízeních*“²⁶⁷

4.3. Další právní předpisy týkající se advokacie

zákon o kárném řízení advokátů „*Quy định xử lý kỷ luật luật sư*“ zákon č. 68/QĐ-BTVLĐLSVN ze dne 5. října 2012 Stálého výboru Vietnamské advokátní komory .

Kodex profesní etiky „*Quy tắc Đạo đức nghề nghiệp*“ Kodex profesní etiky a Advokátní etický kodex č. 68/QĐ-HĐLSTO ze dne 20. července 2011 của

²⁶⁵ §70 Zákon č. 65/2006/QH1, *Luật luật sư* ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

²⁶⁶ §77 Zákon č. 65/2006/QH1, *Luật luật sư* ze dne 29.6. 2006 (Zákon o advokacii)

²⁶⁷ §9 odst. 1 bod b zákona č. 20/2012/QH13, *Luật sửa đổi, bổ sung một số điều của Luật luật sư* ze dne 20.11.2012 (Zákon o advokacii)

Občanský zákoník z roku 2015 „*Bộ luật Dân Sự 2015*” có nghĩa là Bộ luật Dân sự số 91 / 2015 / QH13 ngày 24 tháng 11 năm 2015 của Quốc hội.

Občanský soudní řád z roku 2015 „*Bộ luật Tố tụng Dân sự 2015*” có nghĩa là Bộ luật Tố tụng | Dân sự số 92 / 2015 / QH13 ngày 25 tháng 11 năm 2015 của Quốc hội

Usnesení č. 49 - NQ/TW, 2. června 2005

Advokátní profese čím dál důležitější roli v zemi, zejména v souvislosti s prováděním reformy soudnictví a mezinárodní integrací Vietnamu. Proto je důležité školení a rozvoj kontingentu právníků, s politickými a etickými kvalitami a odbornou kvalifikací. Zlepšení záručního mechanismu pro advokáty, aby dobře vedli soudní spory a jasné vymezení režimu odpovědnosti pro právníky je jedním z úkolů reformy soudnictví definovaných v usnesení č. 49 - NQ/TW, 2. června 2005. Podle usnesení advokáti musí být vyškoleni a splňovat všechna zákonem stanovená kritéria, zejména zaměření na politické vzdělání a profesní etiku, aby měli silného a neochvějného politického ducha. Podle Novelizace zákona o advokacii v roce 2012 byla Právnická akademie označena za jednu z právnických institucí zaměřených na profesní přípravu. Právnická akademie se kvůli splnění požadavků reformy soudnictví průběžně reformuje, aby co nejvíce zlepšila kvalitu odborné přípravy.²⁶⁸

Cílem profesní činnosti advokátů je přispívat k ochraně spravedlnosti, ochraně nezávislosti, svrchovanosti a územní celistvosti, dále přispívat k ekonomickému rozvoji jak společnosti i země. Profese advokacie v současné době celkově nesplňuje rostoucí potřeby společnosti, zejména v oblasti investic, podnikání a obchodu. Proto je nutné školení a rozvíjení kontingentu advokátů, pokud jde o kvalitu, aby měli široké uplatnění. Je potřeba zajistit, aby měli odbornou kvalifikaci, byli odpovídajícím způsobem vzdělání a připraveni vést soudní spory a byli dobře připraveni na soudních jednáních.²⁶⁹

²⁶⁸ Usnesení č. 49 - NQ/TW ze dne 2.6.2005

²⁶⁹ TRƯỜNG Nhật Quang. Kỹ năng hành nghề luật sư tư vấn. TP. HCM: Nhà xuất bản lao động, 2017, str. 68

Závěr

Práce popisuje a analyzuje historický vývoj advokacie ve Vietnamu od počátku formování státnosti, kde se postupně vytvářely náznaky právního systému a objevovali se první předchůdci advokátů, až do vzniku uceleného profesionálního a organizačně uspořádaného stavu. Velký přínos pro advokacii nastal příchodem francouzských kolonizátorů, kteří do Vietnamu přinesli prvky evropské civilizace a evropský výklad práva založený na římském právu. Během francouzského koloniálního režimu v roce 1906 vznikla ve vietnamu Právní a správní škola, která sloužila ke vzdělávání státních zaměstnanců pro koloniální správu v Indočíně. Postupně se ve Vietnamu začal formovat advokátní stav, tak jak jej známe dnes. Pozornost je věnována nejenom historickým údajům a významným mezníkům advokacie, ale též významným osobnostem z řad advokátů. V příslušné kapitole jsou krátce shrnuty životní osudy těchto významných osobností vietnamské advokacie jako byl Phan Văn Trường, Bùi Thị Cẩm, Nguyễn An Ninh, Trần Văn Chương, Trịnh Đình Thảo, Phan Anh, Vũ Văn Hiến a Nguyễn Mạnh Tường.

Vzhledem k bohatým dějinám Vietnamu a omezené dostupnosti relevantních zdrojů nelze všechny etapy podrobně rozvést a detailně popsat kompletní historii. Práce se proto zabývá hlavně nejdůležitějšími historickými milníky, které ovlivnily advokacii v souvislosti s danou dějinnou etapou Vietnamu.

Práce vychází z primárních právních předpisů, ale v práci je zahrnuta i literatura ze sekundárních zdrojů, aby byl vývoj vietnamské historie a politiky lépe ilustrován.

Velký zlom pro advokacii představovali následující právní předpisy-nařízení ze dne 26. listopadu 1867 o obhajobě, nařízení ze dne 30.4.1911 o regulaci advokacie, nařízení prezidenta Francouzské republiky ze dne 25. května 1930 o advokacii, nařízení prezidenta Francouzské republiky ze dne 24. července 1931 o advokacii, nařízení prezidenta Ho Chi Minh č. 46/SL ze dne 10. října 1945 o praxi advokátů a fungování advokátních kanceláří, zákon č. 25 ze dne 5. prosince 1952 o zřízení advokátní komory a regulaci advokacie, vyhláška 41 ze dne 15. listopadu 1954 o advokacii, nařízení č. 1/62 z 8. ledna 1962 o regulaci advokacie a advokátní

komory, dekret prezidenta Nguyễn Văn Thiệu. č. 025/66 ze dne 7. července 1966 o advokacii, zákon č. 01/SL ze dne 16. března 1976 o obhajobě, Ústava z roku 1980 a nařízení o advokacii z roku 2001. V současnosti jsou stěžejní zákon o advokacie z roku 2006 a její novela v roce 2012.

Od roku 1867 byl zaveden numerus clausus na počet obhájců v celé zemi. Nutnost postupného navyšování počtu obhájců dokazuje, že toto povolání bylo ve společnosti více potřebné. Striktní omezení a kvóty na počet obhájců zrušilo nařízení ze dne 24. července 1931 o advokacii. Toto nařízení zároveň umožnilo vietnamským občanům bez francouzské státní příslušnosti být advokáty. Pozitivní vliv zrušení numerus clausus má pro Vietnam velké výhody, které dodnes přetrvávají a počet advokátů stále stoupá. V porovnání s dalšími profesemi patří advokátní profese ve Vietnamu mezi atraktivní.

Advokacie, jak ji známe z dnešní doby, prodělala během období války v Indočíně a rozdělení Vietnamu na sever a jih mnoho těžkých momentů. Oddělení severu od jihu přispělo k roztržitosti advokacie. Od roku 1946 do roku 1954 vzhledem k nedostatku advokátů bylo prezidentským dekretem č. 69/SL ze dne 18. června 1949 a vyhláškou č. 01/ND-VY ze dne 20. ledna 1950 Ministerstva spravedlnosti povoleno, aby místo advokáta mohl obhájit obviněného neprávnik. Do jaké míry byli tito laičtí obhájci schopni obviněného obhájit při soudním řízení, není známo. Svou roli rovněž hraje i otázka, jak byla soudní řízení vedena, zda probíhala spravedlivě vůči všem zúčastněným stranám.

Vietnamskou Ústavou z roku 1946 byla dána možnost, aby obviněný mohl obhajovat sám sebe. I přesto, že obviněný měl možnost výběru advokáta, tak se v praxi ukazovalo, že některá soudní řízení nebyla vedena spravedlivě, ale obviněný neměl žádnou možnost, jak to dokázat. Advokát jako zástupce nejen, že chrání práva a zájmy obviněného, ale především dbá na spravedlivé soudní řízení. I když je dodnes dána možnost, aby obviněný sám sebe obhajoval, tak drtivá většina si žádá advokáta jako svého zástupce, který je profesionálem svého povolání.

Resumé

The thesis describes and analyzes the historical development of advocacy in Vietnam from the beginning of statehood formation, when the first concepts of the legal system have been established and the first prototypes of the lawyers have appeared, until the formation of a comprehensive professional and organizationally structured state. Great improvement for the advocacy came with the arrival of French colonizers, who brought principles of European civilization and European interpretation of law based on Roman law to Vietnam. During the French colonial regime in 1906, a Law and Administration School was established to educate civil servants for colonial administration in Indochina. Gradually, the advocacy in Vietnam has obtained its form as we know it today.

Attention is paid not only to historical data and important milestones of advocacy, but also to important personalities among lawyers. The relevant chapter briefly summarizes the life of prominent Vietnamese advocates such as Phan Văn Trường, Bùi Thị Cẩm, Nguyễn An Ninh, Trần Văn Chương, Trịnh Đình Thảo, Phan Anh, Vũ Văn Hiến and Nguyễn Mạnh Tường.

Due to the rich history of Vietnam and the limited accessibility of relevant literary sources, complete history of advocacy cannot be described in detail. Therefore, the thesis deals mainly with the most important historical milestones, which influenced advocacy in given historical stage of Vietnam.

The work is based on primary legislation, but the work also includes literature from secondary sources to better illustrate the development of Vietnamese history and politics.

Since 1867, numerus clausus for the number of advocates throughout the country has been introduced. The necessity for a gradual increase in the number of lawyers proves that this profession was more needed in society. Strict restrictions and quotas on the number of lawyers were abolished by the Ordinance of 24 July 1931 on Advocacy. At the same time, this regulation allowed Vietnamese citizens without French nationality to be lawyers. The positive effect of the abolition of

numerous clauses have great advantages for Vietnam, which have persisted to this day and the number of lawyers continues to rise. Compared to other professions, the advocacy profession is attractive in Vietnam.

The advocacy, as we know it today, has experienced many difficult moments during the Indochina war and during the division of Vietnam. The separation of north from south contributed to the fragmentation of advocacy. Between 1946 and 1954, due to a lack of lawyers, Presidential Decree No 69 / SL of 18 June 1949 and Decree No 01 / ND-VY of 20 January 1950 allowed the Ministry of Justice to defend a non-lawyer instead of a lawyer. . The extent to which these lay advocates were able to defend the accused in court proceedings is unknown. The question of how the court proceedings were conducted, whether it was conducted fairly against all parties involved, also plays a role.

The Vietnam Constitution of 1946 has given the opportunity for the accused to defend himself. Even though the accused had the option of choosing a lawyer, it turned out in practice that some court proceedings were not conducted fairly, but the accused had no way of proving it. The lawyer, as a representative, not only protects the rights and interests of the accused, but above all heeds to a fair trial. Although there is still the possibility for the accused to defend himself, the vast majority asks for a lawyer as his / her representative, who is a professional in his / her profession.

Zdroje:

Právní předpisy

- Gia-Longův zákoník za dynastie Nguyen
- nařízení o organizaci soudnictví císaře Napoleona III. ze dne 1864
- nařízení ze dne 26. listopadu 1867 o obhajobě
- nařízení ze dne 30.4.1911 regulace advokacie
- nařízení prezidenta Francouzské republiky ze dne 25. května 1930, ve znění nařízení prezidenta Francouzské republiky ze dne 24. července 1931
- nařízení prezidenta republiky č. 46/SL ze dne 10. října 1945 o praxi advokátů a fungování advokátních kanceláří
- vyhláška č. 217/SL ze dne 22. listopadu 1946 o přidělení soudce do advokátní komory
- zákon č. 25. ze dne 5. prosince 1952, o zřízení advokátní komory a regulace advokacie
- vyhláška 41 ze dne 15. listopadu 1954 o advokacii
- nařízení č. 1/62 z 8. ledna 1962
- dekret č. 025/66 ze dne 7. července 1966 za prezidenta Nguyễn Văn Thiệu
- zákon č. 01/SL ze dne 16. března 1976
- Ústava z roku 1980
- nařízení dne 18. prosince 1987 a vyhláška 15/HDBT ze dne 21. února 1989, o advokacii
- Ústava z roku 1992
- nařízení o advokacie z roku 2001
- zákon o advokacii z roku 2006
- novela Zákona o advokacii v roce 2012
- zákon o kárném řízení advokátů „Quy định xử lý kỷ luật luật sư” zákon č. 68/QĐ-BTVLĐLSVN ze dne 5. října 2012
- Kodex profesní etiky „Quy tắc Đạo đức nghề nghiệp” Kodex profesní etiky a advokátní etický kodex č. 68/QĐ-HĐLSTO ze dne 20. července 2011
- občanský zákoník z roku 2015 „Bộ luật Dân Sự 2015” có nghĩa là Bộ luật Dân sự số 91 / 2015 / QH13 ngày 24 tháng 11 năm 2015 của Quốc hội.
- Usnesení č. 49 - NQ/TW, 2. června 2005

Literatura:

HLAVATÁ, Lucie, Ján IČO, Petra KARLOVÁ, Karel KUČERA, Mária STRAŠÁKOVÁ a Šárka ŠIMEČKOVÁ. *Dějiny Vietnamu*. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2018. Dějiny států.

NGUYỄN, Văn Tuấn. *Tìm hiểu về luật sư và nghề luật sư*. Hanoi: Hội luật gia Việt Nam, 2017

PHAN Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015

PHAN, Trung Hoài. *Vấn đề hoàn thiện pháp luật về luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tư pháp, H.2004

TOMÁŠEK, Michal. *Právní systémy Dálného východu*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, nakladatelství Karolinum, 2019. ISBN 978-80-246-3897-3.

TRƯƠNG Nhật Quang. *Kỹ năng hành nghề luật sư tư vấn*. TP. HCM: Nhà xuất bản lao động, 2017

TOMÁŠEK, Michal. *Přehled dějin vietnamského práva*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta, 2008. Scripta iuridica. ISBN 978-80-87146-01-9

DAO Tri Uc. *Doing Legal Research in Asian Countries: Vietnam Basic Information for legal Research: A case study of Vietnam*, 2013

Quốc triều Hình luật, *Bộ luật Hồng Đức*, Nxb. Pháp lý, 1991

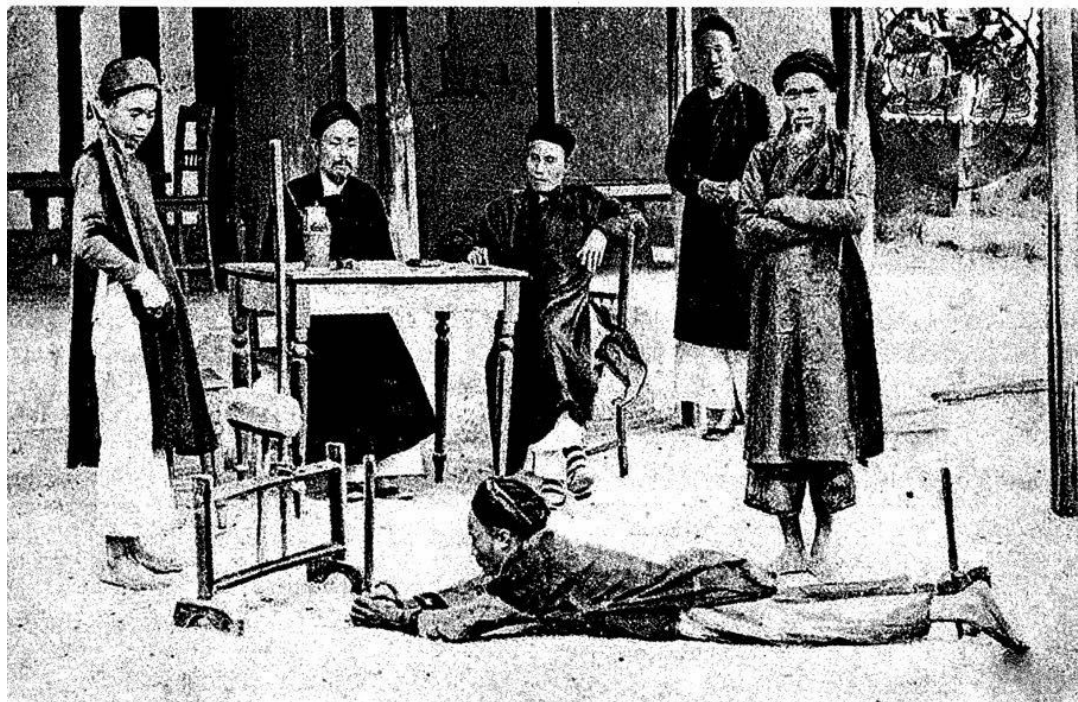
Internetové zdroje:

Phạm Khải , Giáo sư Nguyễn Mạnh Tường - Vị hưởng khoa Tiến sĩ của hai nước Việt - Pháp < [http : // www . chungta . com / nd / tu - lieu - tra - cuu / nguyen _ manh _ tuong_luong _ khoa _ tien _ si _ viet _ phap - 6 . html](http://www.chungta.com/nd/tu-lieu-tra-cuu/nguyen_manh_tuong_luong_khoa_tien_si_viet_phap-6.html) > , 102

Dương Trung Quốc , Nguyễn Mạnh Tường - Người lập kỷ lục trên đất Pháp [http : // dantri . com . vn / giao - duc - khuyen - hoc / nguyen - manh - tuong - nguoi - lap - ky - luc - tren dat - phap - 217219 . htm](http://dantri.com.vn/giao-duc-khuyen-hoc/nguyen-manh-tuong-nguoi-lap-ky-luc-tren-dat-phap-217219.htm)

Seznam obrázků:

Obrázek č. 1: obviněný při soudním jednáním zavřený v konstrukci „Nọc”

Zdroj: Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 10

Obrázek č. 2: obviněný při soudním jednáním zavřený v konstrukci „Đóng gông”

Zdroj: Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 10

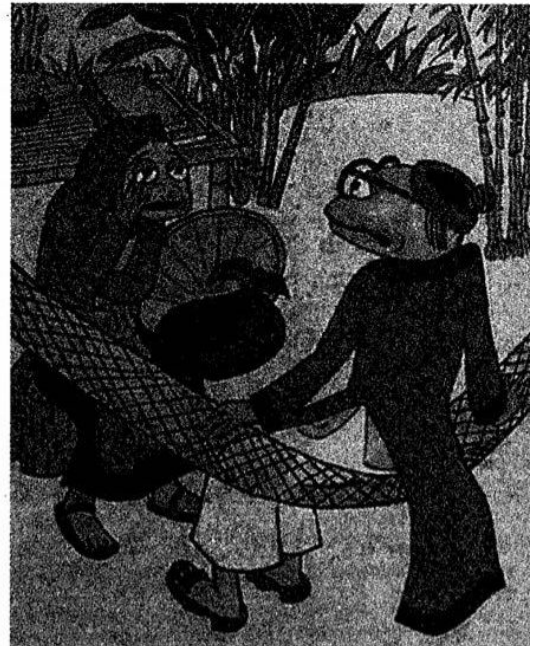
Obrázek č. 3: Bajka Trê cóc

Ngạnh rằng:

(...)

"Việc quan xử muốn xong ngay,
Thời trong lại bộ có thầy Thông Chiên,
Muốn cho trong ấm ngoài êm,
Phải đưa lễ tốt các phiên mới đành."⁽¹⁾

Bén rằng:

(...)

"Thôi đừng kiện cáo chi nhau,
Con đang dưới nước, dễ hầu làm chi,
Để cho Trê nó bù trì
Đứt đuôi nó lại tìm về là hơn..."⁽²⁾

Zdroj: Vô Danh Thị. *Truyện Trê cóc*, Nxb. Tân Việt, Sài Gòn, 1950, str.29

Obrázek č. 4: Advokáti v talárech v letech 1867

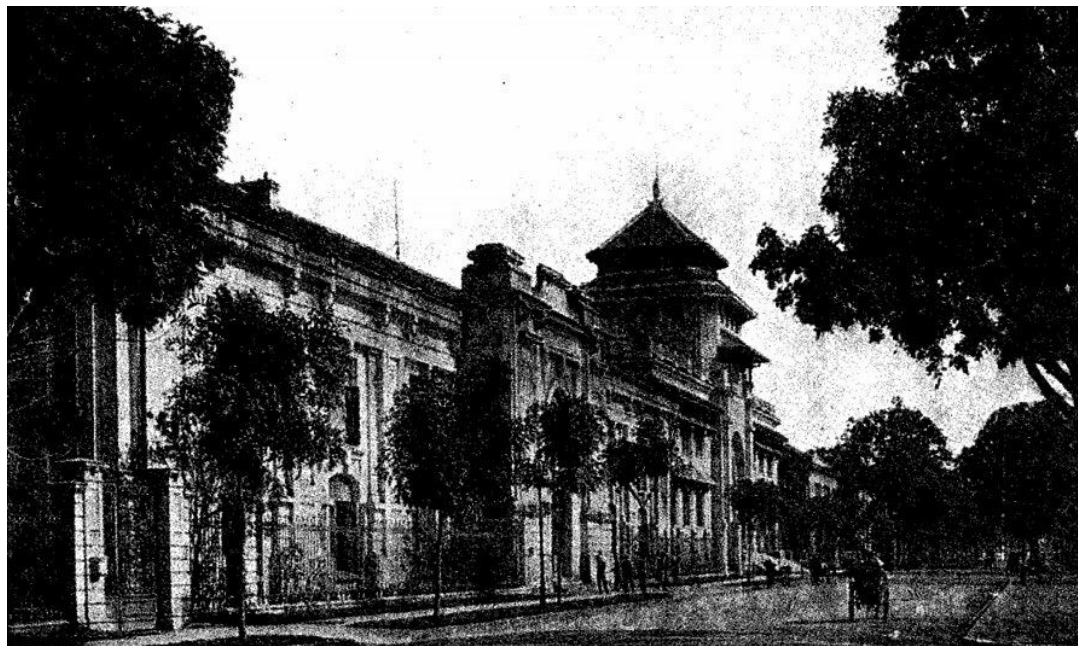
Zdroj: Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 115

Obrázek č. 5: Karikatura znázorňující ženu z Annámu jako advokátka, která byla středem pozornosti

Zdroj: Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 34

Obrázek č. 6: Právní a správní škola v Hanoji „*École supérieure de Droit et Administration*“ (1906)

Zdroj: Phan Đăng Thanh, Trương Thị Hoà. *Lịch sử nghề luật sư ở Việt Nam*, Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, T.P. Hồ Chí Minh, 2015, str. 78

Seznam příloh:

Příloha 1: Přehled vietnamských dynastií

Legendární dynastie Hồng Bàng	2879 – 258 př. n. l.
Dynastie Thục	258 - 208 př. n. l.
Období čínské nadvlády	
Dynastie Raná Lý	542 – 602
Vláda rodu Khúc	905 – 930
Dynastie Ngô	938 – 965
Období dvanácti knížectví	
Dynastie Đinh	968 – 980
Dynastie Raná Lê	981 – 1009
Dynastie Pozdní Ly	1010 – 1225
Dynastie Trần	1225 – 1400
Dynastie Hồ	1400 – 1407
Dynastie pozdní Trần	1407 – 1413
Nadvláda čínské dynastie Ming	
Dynastie Pozdní Lê	1428 – 1788
uzurpace moci rodem Mạc (1527 – 1592)	
uzurpace moci rodu Trịnh (1545 – 1787)	
Šlechtici rodu Nguyễn (1600 – 1787) vládli na jihu země	
Dynastie Tây Sơn	1778 – 1802
Dynastie Nguyễn	1802 – 1945

Zdroj: HLAVATÁ, Lucie, Ján IČO, Petra KARLOVÁ, Karel KUČERA, Mária STRAŠÁKOVÁ a Šárka ŠIMEČKOVÁ. *Dějiny Vietnamu*. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2018. Dějiny států. ISBN 978-80-7422-496-6, STR. 461-464